

ІЛЛЯ КУБРИН

ВІЙНА ПРОТИ БОГА

Алегоричне віршоване
оповідання про дійсну
духовну боротьбу
злих духів проти
Бога в реальному
людському
житті

Торонто — Канада
1967

Printed in Canada by:
Kiev Printers Ltd., 686 Richmond St. W., Toronto, Ont.

ІЛЛЯ КУБРИН

ВІЙНА ПРОТИ БОГА

Алегоричне віршоване
оповідання про дійсну
духовну боротьбу
злих духів проти
Бога в реальному
людському
житті

Торонто — Канада

1967

WAR AGAINST GOD

by

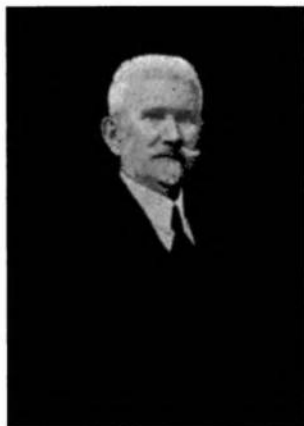
Elias Kubryn

“For we wrestle not against flesh and blood, but against . . . spiritual wickedness in high places” (Ephesians 6:12).

Ілля Кубрин

ВІЙНА ПРОТИ БОГА

«Бо не маємо ми боротьби проти
крови та тіла, але проти... піднебесних
духів злоби...» (Ефесян 6:12).

Бл. п. проповідник Іван Петраш

Перший український рукоположений проповідник та перший і найбільш заслужений піонер української баптистської духовної праці в Галичині.

На довгий і добрий спогад про Нього, як першого мого духовного вчителя, вдячно присвячує цю скромну працю

Автор.

«Споминайте наставників ваших, що вам говорили були слово Боже; дивлячися на кінець їх життя, переймайте ж їхню віру» (Євреїв 13:7).

ПЕРЕДНЄ СЛОВО

У цій книжечці шановні Читачі й Читачки знайдуть просте віршоване оповідання про ті духовні чинники в християнському житті, які в ніякому разі не включаються в істоту правдивого Християнства, навпаки, які є найбільшими його шкідниками та противниками.

Ця скромна та проста моя праця не має нічого спільного з правдивою поезією, вона є лише простим віршованим оповіданням, алегоричною мовою, згідною з духом Святого Письма, про дійсну духовну боротьбу злих духів проти Бога та Церкви в реальному людському житті.

Довго я думав про те, чи буде корисним для шановних Читачів і Читачок видати книжку з такими гострими докорами та з такою безпощадною критикою фальшивого християнства, які власне знаходяться на сторінках цієї скромної книжечки. Деколи мені приходила думка залишити цю працю і зовсім не друкувати її.

Доперва коли я дав цю працю (манускрипт) прочитати одному глибоко-віруючому та розумному християнинові, моему щирому Другові, та коли я отримав від нього здорову позитивну й дуже прихильну критику, а також і щире заохоту до надрукування цієї книжечки, — я аж тоді рішив конечно надрукувати її.

Нехай же й ця скромна книжечка послужить шановним Читачам і Читачкам для духовного зміцнення в християнській вірі та для заохочення до чинення добрих діл на велику славу Божу!

А в т о р

ВІЙНА ПРОТИ БОГА

На горі Сіонській стояла святиня
Велична, славна, золотом блищала,
У ній пробувала «Заповіту Скриня»,
Що накази Божі в собі зберігала...
У цій же святині Богові служили
Високоповажані архиереї,
За гріхи народу жертви приносили...
Щасливий був кожен, хто ходив до неї.
Молитовним домом мала вона бути,
Щоб народ до Бога в ній міг приходити,
Щоб Божих законів всіх людей навчити
Та щоб чистим серцем ближнього любити.

Та люди не гідні були храму цього,
Бо архиереї стали жить лукаво,
А народ за ними пішов теж до злого,
Всі переступали святе Боже право.
Не домом молитви була ця святиня,
Не місцем святого для людей спокою,
А радше пробутком того беззаконня,
Що святці чинили людям за спиною.
Там гандель нечесний вони управляли,
Згортали в комори кривду із народу,
А самі безбожно в самолюбстві жили,
Відкидали правду, немов чисту воду.
Там Божих пророків кати повбивали,
Що людям вістили таємниці Божі,
А самі безбожно в гріхах проживали,
Бо у їхніх серцях діяв дух ворожий.
Там люди нечесні торгівлю чинили,
Щоб користь з народу собі придбати,
А Закон Господній всі переступали,
Бо те полюбили, що було прокляте...

І прийшло військо могутнє, жорстоке,
І зруйнувало Сіонську святиню...
Лишилось прокляття на вічні віки,
Бо всі зневажали «Заповіту Скриню».
Так то закінчилась боротьба лукава
В Старім Заповіті проти Бога правди.
Лишилось не світло, а страшна темрява,
Бо всі зневажали Божий Закон завжди!

**
*

Тож прийшов на землю праведний Син Божий
Знищить гріх, неправду і зло між людьми.
Хоч світ був для Нього противний-ворожий,
Люди стали в Ньому Божими дітьми!
Він всіх лицемірів прогнав із святині,
Вибрав Собі учнів на діло святе,
І трудився з ними в цій «плачу долині»,
Вістив людям правду, слово дороге.
Не шукав Він Собі добра цього світу,
Не бажав ніколи чести від людей...
Він ніс людям правду любов'ю загріту,
Рятував нещасних, як батько дітей!
Він служив убогим ділами любови,
Піднімав упавших, правду всім вістив,
Не вагавсь пролляти Він Своєї крови,
Ласкаво всім людям їх гріхи простив!
Він пішов покійно на гору Голгофу...
Там чашу страждання спокійно прийняв.
Щоб людям відкрити до Бога дорогу,
За них добровільно Він життя поклав...

Та Він воскрес з мертвих до життя нового,
Його сила смерти не перемогла!

Він переміг світ цей і гріха страшного...
Йому Божа сила в цьому помогла!
Він являвсь опісля живий та могутій,
Сорок днів по землі воскреслий ходив,
А на зборах учнів був часто присутній,
До віри живої Він їх приводив...
А вдень сороковий після воскресіння
Він піднявсь на небо до слави Отця...
Для Церкви оставив святе повеління —
Нести людям правду вірно до кінця!

Удень же десятий після вознесіння
Злинув Дух із неба на Церкву святу...
Він дав їй для праці духовне видіння
І дарів небесних силу й повноту!...

Так то з волі Бога Церква та постала
Новозаповітна, жива та свята,
Що навчати грішних людей вона мала,
Рятувати світ цей була всіх мета!
Братами всі були в Церкві апостольській,
Жиди і погани, навіть мурина,
Всі жили для Бога в покорі ангольській,
Були любі браття, але не пани!
Вони свято жили, в любові єднались,
Мали силу Духа і мудрість святу.
Про земні багатства вони не журились,
Бо мали духовну в Христі повноту!
Гріха залишили, зла всі відцурались,
За Христом покійно всі вірні пішли,
Духовно в любові й вірі будувались,
Бо спасіння вічне у Христі знайшли!
Вони всіх любили, бідним помагали,
Рятувати людство мали на меті,
Хворих вздоровляли, всіх благословили,
Бо Христос був Паном в їхньому житті!
Вони чесно жили, кривди не чинили,

Бога всі любили і правду святу,
Та й ближніх своїх щиро поважали,
Зберігали в серцях віру й чистоту!
Своїми ділами, життям і словами
Світили в темряві поганства та зла,
Всі вірними були наслідувачами
Господа Ісуса, Божого Христа!
Вони були тихі, покірні, лагідні,
Та при них дрижало царство сатани,
Бо з гріхом боролись, як вояки гідні,
Перемогу мали в боротьбі вони!
Вони всім вістили благовістя Боже,
Здобували душі для Царства Христа,
І перемагали всю силу ворожу...
Мечем їхнім була Біблія свята!

А як Дух від Бога злинув на Громаду
Первісної Церкви Ісуса Христа,
То ворог піднявся в невірних усюди
Й почала ширитись грізна клевета!
На вірних казали: «Вони повпивались,
І тому говорять дивним язиком...»,
Хоч ім'я Господне вірні прославляли,
Ця обмова була війни початком!...

Так вороги Бога наступ свій почали
На Церкву Христову живу та святу,
Вони всі неправду на неї казали,
Щоб опоганити її чистоту!
Те п'янство погане, що самі чинили,
Віднесли до Церкви святої тоді,
І так злобні духи християн чернили,
Війну проти Бога мали на меті...

Але спротив Божий зустріли відразу,
Бо Петро апостол мовчати не міг,
Він ворогів лютих докорив вже зразу,

Щоб їм показати їхній тяжкий гріх!
В силі Духа Того, що злинув із неба,
Він промовив слово до юрби жидів,
Бо правду сказати була тут потреба,
Щоб спасти для Бога своїх ворогів!

Коли він промовив від Духа Святого,
Сильне Боже слово впокорило злих,
І всі дочекались овочу благого —
Слава вкрила Церкву, а не людський сміх!
Тисячі народу враз розжалобились,
Уздівши погибель у гріхах страшну,
І всі перед Богом щиро принизились,
Вчувши святу мову, але не смішну!
Тритисячна група того дня спаслася,
Так Церква Христова відразу зросла,
А «князь світу цього» гірко ошукався,
Бож сила Господня пеклом потрясла!...

Так війна почалась проти Бога правди
В добі християнській від ворожих дій,
Вона скрізь бушує поміж людьми завжди,
Це факт історичний, а не пустих мрій!

Але перемоги над Богом могутнім
Ніхто не осягне із смертних людей.
З ворогів сміється Господь всемогутній,
Як Батько всемудрий з немудрих дітей.
Тож не йдіть народи з Богом воювати,
Не йдіть проти правди, не живіть у злі,
Бо на суд праведний треба всім нам стати...
Заплату там приймуть великі й малі..

**
**

«Князь світу цього», «хитрий вуж»,
Позаздрив Ісус-Христові,
Що діло Боже ширилось,
Що вірні були готові
Нести правду Божу святу
Ген аж до краю світа...
Щоб все життя дати Христу,
А сатані — «ні копита!»

І зібрав чорт своє військо,
Всіх безбожників невірних,
І священників жидівських,
Тих сліпих та непокірних,
Що Закон переступали,
Христа-Спаса розіп'яли,
Аби провід у народі
Самі лукаво держали,
І книжників формалістів,
Лицемірів лютих, гидких,
«Савлів» злобних та «іродів»,
І фальшивих свідків бридких,
І «неронів», лютих катів,
Зібрав той хитрий «режисер»,
Що колотив грішним світом
Так тоді, як і тепер...
І жидівство та поганство
Зібрав він вкupu одну,
А всіх проти Християнства
На боротьбу люту страшну
Згуртував та й розлютив,
Немов страшну звірську мати,
Воювати проти Церкви,
Щоб християн забивать...

І вся ця сила темряви
Пішла на Церкву юрбою
І почала вірних мучить

Отією тюрмою,
Що мали би в ній сидіти
Оті гидкі гіпокрити,
Що зробили з храму вертеп,
Христа ж видали розп'яти...

**
*

Задзвеніли ланцюги, неволі кайдани...
Струнко стали вояки! Ось війна повстане!
Взяли списи і мечі, і накази люті,
І пішли, немов сичі, Божих слуг ловити...
Вони знайшли Апостолів, святих корифеїв,
Тихих, любих, як дітей, не як фарисеїв,
На молитві всі були у святині Божій,
Що каліці помогли, народ став ворожий...
І накинулись на них, «вовки» на «ягнята»,
Завели їх до суддів: «Ось тут вам заплата!»
І почали їх судить оті лицеміри,
Що зверху були «святі», всередині ж — звірі!

Та безрадні всі були, цілі синедріони,
Оті книжники лихі, що хотіли мамони,
А не правду боронить. Правда була, та не в них,
Але в рибалок простих, покірних та святих.
Били кати Апостолів і їм наказали
Не робити людям добра та щоб не навчали,
Щоб темрява беззаконня в людях панувала,
Щоб нещасна людська маса в гріхах погібала...

**
*

Не послухали герої хитрих лицемірів...
Вийшовши від них побиті, як від лютих звірів,
Повернулися до своїх зміцнені на душі,
Немов ті дуби здорові в сильній завірюсі!...

Але ця грізна подія всім заповідала
Страшну бурю проти Церкви, що наступить мала,
Що зірвалась дико-грізно від Єрусалиму
І летіла Божим світом аж до міста Риму!...

**
*

Чорні хмари натягнули і землю накрили...
Зірвавсь буйний вітер грізно з усієї сили...
Летить буря понад землю, гримить та стріляє,
А часами і людину громом забиває...

Ось так люди налетіли на Церкву святую
І почали розбивати єдність в ній благую...
Ой летіли темні сили, немов грізні хмари,
Або як ті орди дикі, що звались татари!...

Летить юрба ген за місто... повна злого духа,
Людська маса, немов хмара, немов завірюха...
Злобні, вперті та невірні жиди гонять мужа...
Це Степана каменують зі злобою вужа...
Розлютились, зупинились ген уже за містом,
І вхопили всі каміння кинуть в душу чисту...
І кидали злобно-люто з усієї сили...
Аж одежу поскидали, в ногах положили
Того Савла молодого, фарисея злого,
Що завзято гонив Церкву, не любив Святого

Христа-Спаса з Назарету із дому Йосипа,
Бо хоч розум мав учений, душа ж була сліпа!

І вдарили ті каміння Степана Святого,
Що кидали їх на нього прислужники злого...
Так страждав за Боже Слово праведний муж Божий,
Бо народ був дуже темний, противний, ворожий!

**
*

Облятий весь кров'ю хитався Степан,
Неначе лелія на полі від граду
Під час бурі, немов розцвілий туліпан,
Так ніжно прийняв він лукаву зраду...
А в цих тяжких муках він не забув
Про свого Рятівника Ісуса...
Він щиро молитву Степана почув...
І його не торкалась спокуса...
Знявши він очі свої до небес,
Благав Ісуса про духа свого...
Бо через віру він духом воскрес
І славив щиро Бога Святого...
Упавши на коліна, крикнув він сильно:
«Прости, о Господи, злочин моїм катам...»
І, схиливши голову, він богомільно
Заснув... Приклада геройства оставив нам...

**
*

Ця друга подія гоніння християн
З проллятою кров'ю святого пророка

Відкрила всій Церкві святий Божий плян
Розійтись на духовну працю широко...

**
*

Розсипались діти Божі, як жменя гороху
На загоні розсіваєсь, всі з переполохом
Розсипались по країнах вірні християни,
Щоб вістити Боже Слово, щоб спасти поганів.
І насіяли багато Божого насіння,
Яке рясно зародило плоди для спасіння,
Бож прийняли Боже Слово жиди і погани,
Щоб служити Богу вірно, поки життя стане.

**
*

Побачивши сатана, що він ошукався,
Вбивши того Степана, який не вагався
Постраждати за Ісуса і життя покласти,
Щоб народ свій від темряви для Ісуса спасти;
Що смерть його спричинила поміж народами
Рух духовний, що спаслися жиди і погани,
І що Савло навернувся та став працювати, —
Дав Іродові накази святих забивати...
І поллялась кров святих, мечі забриніли,
Але ці гоніння всі більш Церкву зміцнили
До молитви і любови та до перемоги,
Щоб зломити-перемогти сатанинські роги...

**
*

Тоді нагло Вельзевул скликав свою раду
Й гукнув бісам:

«Що ж тепер? Яку робить зраду?!

Бо каміння і мечі, ланцюги-кайдани —
Це непевна зброя в нас! Міцні християни!
Вони тіла не щадять, а спасають душу!
Всі готові умирати! Я щось робить мушу!
Бо весь світ прийме Христа! А що ж буде з нами?!
Чи в безодню нам іти? Чи бути рабами?!
Споконвіку я воюю проти Бога правди!
Панував я над людьми, мав успіхи завжди!
Сам Христос назвав мене «князем цього світу»!
Я ж у світі чиню зло і взимі і влітку!
Я даю накази всім ламать право Боже,
Жити в гріхах і у злі та в дусі ворожим,
Любить світ цей і грішить, і чинить неправду,
І робити завжди зло та й ближнім кривду!»

«О не може бути так, щоб ми відступили
Христу-Богу весь цей світ, щоб люди в Нім жили,
Щоб Христос запанував над всіми серцями,
Щоб всі люди стали бути Божими слугами !
Тоді світ перемінивсь би в дійсне Царство Боже,
Люди стали б всі братами, дух згас би ворожий,
Була б згода між людьми, була б любов братня,
Було б дійсне Царство Боже на тисячоліття!...
Ми тоді були б нещасні у тяжкому горі
І тонули б у пекельнім погибельнім морі,
І були б ми повік-віки самотні в цім пеклі,
А ми хочем бути з людьми, бож ми так привикли!
Нашу славу в гидкій ганьбі та княжі титули
Взяли би від нас навіки, ми були б як шури
У пивницях вогких, темних, де ніхто не бачить...»
Гей, Вельзевул оглянувсь, тут же біси плачуть!...

Тоді гукнув хитрий біс з усієї сили:

«Тихо будьте! Всі мовчіть! Ми зле поробили!

Нам не плакати треба тут і не розбиватися!
Ми будемо панувати, тільки всі бодріться!
Певна зброя не мечі, не тюрми, кайдани,
Не каміння і бичі, не зла гурагани!
Ви загляньте в наш кодекс, у наші закони,
Там правила наші певні, це ж не забобони!
Наше право каже нам: «Зброя наша — хитрість!»
Помагати їй буде також люта заздрість!
В раю Адам був святий і Єва безгрішна,
Однак ми зломали їх! Моя рада слухна!
Хитрість перша допомгла у грішній роботі.
Тож зачнімо і тепер в нашому клопоті
Рятуватись від біди хитрими ділами,
То хоч слабих переможем і будьмо ж панами!»

**
*

Відгукнулись усі біси страшно злющим тоном:
«Ще не підемо в безодню! Ще й не загинем!
Перш підемо на бісовську прокляту роботу,
Щоб нанести християнам смутку та клопоту!
Ми пішлемо в Християнство фальшивих пророків,
Хитрі пляни подамо їм на тисячі років...
Хай ідуть між християн, ніби їхні «браття»,
Хай неширо всі христяться і чинять каяття,
Хай «овечу шкіру» візьмуть наші «люті вовки»,
Хай ідуть між християн, ніби їх «пророки»,
Хай учать людей неправди хитро та лукаво,
Нехай ділять Християнство вліво і направо!
Потім самі християни стануться бороти,
Бо любови, ані правди не будуть вже мати,
І успіхів не буде в місійній роботі,
Тільки хвальби буде повно у їхній газеті.
І візьмуть усяку зброю в руки «християни»

Та й боротись будуть важко, неначе погани,
І нароблять у ті часи страшенної зброї...
І потече людська кров з волі їх лихої...
Тоді ми здобудем впливи, силу, перемогу,
І намовим усіх вибрать «широку дорогу»,
А по ній зайде в погибель оте «християнство»,
Що поробиться в спокусі модерним поганством!»

**
*

Вислухавши люте слово, немов звірі в лісі,
Так летіли усі біси в страшній завірюсі,
Взяли хитрість та й задрість і пішли робити
Всі незгоди в Християнстві, щоб Церкву ділити.
А за ними пішли в Церкву фальшиві пророки,
Що пляни мали готові на тисячі років
Воювати з Християнством, щоб поколотити
Ділом Божим в цьому світі, щоб Церкву розбити...

**
*

У єрусалимській церкві сталось щось замітне,
Росло діло Боже між народом і міцніло,
Прибувало число учнів, що були привітні,
А хтось збоку міг сказати: «Гарно росте діло!»
Бо священників багато «покорились вірі»...
Покірними «ягнятами» стали «люті леви»...
Бож то хитру перемену роблять людські звіри,
Як шукають між народом для себе наживи...
І пішла між Християнство новина тривожна,

Що поганам бути в Церкві Христовій не можна,
Що всім треба зберігати старезні закони —
Обрізання і суботи, й інші забобони...
І злякались християни тих наук жорстоких,
Що завзято їх ширили фальшиві пророки,
Тому зійшлись на нараду святі Апостоли
І рішили не ходити в тім «ярмі» ніколи.
Та однак вістки ширились між народом дальше
То про їжу, то про свята та про дещо інше,
Але вірні християни взяли постанову —
Зберігати що конечно та що на збудову...

**
*

Тоді хитрі духи зайшли в церкву коринтійську
І почали говорити немов по-ангольську...
І поширились в народі сплітки та обмови,
Що до гріхів вели церкву, а не до любови!
То на Кифу, то на Силу, то на Аполлоса
Говорили хитрі біси до лютого біса,
І на Павла наблюзніли перед декотрими:
«Він апостол, не оратор, з людської причини!»
І розбили біси церкву на кілька таборів,
Бо наклали в людські серця лихих наговорів,
Що Павло не є апостол, та що Кифа ліпший,
Що Аполлос красномовець, а Павло найгірший!
І зірвалась між народом грізна завірюха...
Розділення й упадки та гріхів по вуха,
Різні кривди, наговорили та діла лукаві...
Тому біси всі раділи немов на забаві!...

**
*

Загуділо-зашуміло в бісівській столиці,
Позлітались люті біси, як на вечерниці...
Позлітались на наради про грішну роботу,
Щоб нанести християнам смутку та клопоту!
Заговорив хитрий біс, в гурті загуділо:
«Я руйную Християнство завзято та сміло!
Поділились християни на секти та групи!
Я їх ділю, розбиваю на «атомні крупини»!
А тепер вони воюють самі зі собою,
Аж Павло їм погрожує навіть лозиною,
А деяких хочуть дати тіло нам у жертву,
Щоб хоч душу врятувати в переступах мертву!
Не злобою, не тюрмою, не кровопролиттям,
Не туртурами страшними і не тілобиттям
Ми руйнуємо ту Церкву, Христову Невісту,
Що голосить всім народам Божу правду чисту,
Але хитрими ділами і вченням фальшивим,
І доктрин їхніх біблійних толкуванням кривим!»

«О ні, хитрі, так не буде!», — гукнули від заду
Злющі духи на соборі, — «Ми даєм пораду
Воювати з Християнством мечами, дрюками,
Забивати провідників, карати тюрмами!...
Ось так треба воювати з усім Християнством,
Щоб зробити його нашим модерним поганством!»

«Тихо злющі!», — гукнув князь, «Не перешкоджайте!
А ви витрі докінчіть, далі звіт давайте!»

На цей приказ Вельзевула знову ж загуділо,
Поміж хитрими бісами немов загриміло:
«Вельзевуле, князю наш, ми підемо робити
Колотнечу в Християнстві, щоб Церкву ділити
То на секти, то на групи, на різні союзи,
Християни — це герої, це не боягузи!
До них треба обережно бісам заходити,
Особливо до тих старших, що хочуть учити,

Що шукають собі слави людської науки,
Ораторства, мудрування та хитрої штуки;
Що між людьми лицемірно удають пророків,
Щоб їх люди величали пребагато років,
Що вважають і багатства для себе потрібні,
Щоб самі мали достатки та й їхні рідні;
Що шукають в Християнстві добра тільки свого,
В себелюбстві аж дуріють, не люблять Святого;
Вже Павло апостол кликав: «Всі свого шукають!»
А про діло Боже святе обманці не дбають!...
Тож і легко їх ділити по назві, по силі,
А найлегше по доктринах, бо по цім правилі
Поділились християни, та навіть народи,
І наносять одні одним страшенної шкоди!...
І про хрищення не буде поміж ними згоди,
Бо встановлять нову форму, стара вийде з моди,
І про Господа Ісуса теж будуть сваритись,
Що до Нього, як до Бога, не треба молитись!
І незгодою у вірі теж їх розіб'ємо,
А для цього подамо їм незгідну доктрину
То про душу, то про пекло та й про суботу,
Про звичаї маловажні, про Божу істоту!...
Тоді будуть християни у незгоді жити,
І сильніші малосильних будуть все гнобити,
І повстануть в Християнстві секти та сектанти,
Бо намножать беззаконня хитрі лявіранти!»

**
*

Підбадьорені всі біси страшно заревіли,
Вельзевулові вклонились як тільки уміли...
Загуділо в аді страшно від їхнього крику,
А Вельзевул аж втомився від страшного рику.
Він вигукнув по-демонськи до адської зграї:

«О пошкодять християнам хитруни-герої,
Як поділять їх на секти не по Божій волі!
Тоді самі християни себе поруйнують,
Бо тоді війни між ними страшні запанують!
Тож ходімо всі робити шкідливу роботу,
Щоб нанести християнам смутку та клопоту!
Хто злобою, хто брехнею, а хто глупотою
Будем нищить тую Церкву, що зветься святою!
Хоч сказав людям Спаситель, що не переможем
Його Церкви пресвятої ударом ворожим,
Однак будем послабляти її розбудову,
А для цього ми вже маєм програму готову!
А де ви, хитренькі біси, не зможете діять,
Там потрібно в людські серця глупоту посіять,
Бо де люди глупі, темні, там діляться самі,
І боряться всі завзято, як звірі у ямі!
Ой рятуємось як хто може, біси й бісенята,
Бо та сила божественна, страшна і завзята,
Що проти нас наступає во ім'я Христове, —
Тож хай буде наше військо до бою готове!
Хоч війна проти Ісуса нам таки не вдасться,
Але ж самим у неволю годі нам здаваться,
Це ж не слава, не заслуга, але передчасна
Перемога, прикра ганьба і загибель власна!
Тож борімося проти Бога з усієї сили,
А як підем у безодню, немов до могили,
То самі там не підемо, але з товариством,
А цей успіх буде для нас від ганьби захистом!
Там підуть з нами духовні, учені, доктори,
Що чинили поміж братством незгоди-роздори,
Та й прості без титулів передові браття,
Що чинили беззаконня, неправду, прокляття!
Католики, православні, жиди, протестанти,
І поган дуже багато та всі лявіранти,
Що не були Богу вірні, не сповняли Слова, —
Для усіх цих лицемірів загибель готова!
Вони підуть у безодню і будуть там з нами,

Тому в аді не будемо наче сиротами,
Отож робіть злу роботу, грішне військо воє,
Ми вороги Бога, Правди і Церкви святої!»

**
*

Ось у серцях людей лихих біси силу мали
І роботу свою в Церкві робити почали...
Вони роблять злу роботу через всі століття,
Тому вкрилась Божа нива терням, а не квіттям.

**
*

Знову ж демон гукнув в аді бісовській голоті:
«До уваги всі прийміть, що ми є в клопоті!
Наші пляни та задуми святий Павло знає!...
Що ми хитрі, що ми злобні, він людей навчає!
Він дає накази всім вірним християнам —
Ефесянам, Филип'янам та й Коринтянам!...
Він всім каже виступати на війну завзяту,
Щоб понищити бісовську роботу прокляту!...
І що ж нам тепер чинити у цій невігоді?!
Бож Павлові всі науки нам на перешкоді!
Тож порадьте мені, прошу, мої хитрі друзі,
А я вам роздам заплату по вашій заслугі!»

**
*

«Вельзевуле, князю наш, не турбуйся много!
Я дух злости є готов знищить Павла того,
Що загрожує всім нам святою війною...
Я боротись буду з ним за всю справу твою!
О я зловлю Павла ген у Єрусалимі,
Де на нього ждуть жиди, немов люті звірі!
Він запрагне за Законом чистоту набути,
Але змоги на це діло він не буде мати!...
Я кайдани знов візьму, на нього наложу,
Цим засмучу християн та й потривожу!...
Я підступом зловлю Павла у Єрусалимі...
І заб'ю мечем його ген у місті Римі!...
І побачать тоді всі, що я не найгірший,
Що вбивати християн я є найздібніший!
Тому всі біси ходіть на війну зо мною,
Бож то нам загрожує Павло святою війною!»

**
*

«Я Вельзевул, світу цього князь понад князями!
Я заходжу і виходжу через адські брами!...
Я приймаю до уваги духа зла заяву...
Його злості я влаштую пекельну забаву!
Тож руйнуйте, злобні духи, усе Християнство!
Як не вічно, то дочасно наше буде панство!
Перемога є Христова лише там, де віра!
Від невірних та безбожних в руках наших міра!»

**
*

Розлетілись люті біси на грішну роботу,
Щоб нанести християнам смутку та клопоту,
Розлетілись по всім світі між усі народи,

Щоб робити поміж ними бунти та незгоди...
Хитрі духи стали вчити пророків фальшивих
Лицемірства і неправди та й слів лестивих,
Щоб біблійну святу правду хитро фальшувати,
Щоб для чорта більше людей гріхами придбати.
Вони пішли поміж люди, як вовки між вівці,
І навчили людську масу кланятися «Жінці»,
А не Богу єдиному, Творцеві всесвіту,
Що дає осінь, і зиму, і весну, і літо...
Вони вчили творить служби для ідолів гидких
І грішити безконечно та звичаїв бридких —
Сповідатись з гріхів своїх перед людиною,
А в житті бути не світлом, але радше тьмою,
І приймати від поганів звичаї шкідливі —
Чарувати, заклинати, робити фальшиві
Служби божі, парастаси, співані молебні,
А по смерті йти до пекла, вічної безодні...
Люті біси теж почали Церкву руйнувати,
Гоніннями, тортурами святих забивати,
Лютим звірам їх давали на страшне вмирання,
А багатьох спалювали на стовпах конання...
На ті страшні вчинки гріха взяли духи злоби
Царів, князів, фарисеїв, що були, як гроби
Побілені, окрашені зверху лицемірством,
Всередині ж наповнялись злобою та звірством!

**

І поллялась кров святих, вірних мужів Божих,
З-під важких гострих мечів, ударів ворожих...
Так загинули мужі, що правду вістили,
Що творили всім добро, що ближніх любили...
Сотки років було так, що Церква страждала,
Що смутилась, турбувалась, спокою не мала,

Що вмирили за Христа вірні християни,
Бо боролись проти них жиди і погани...
Та однак у ті часи Церква свято жила,
Несла людям Божу правду, бо людей любила,
І готова була все за правду страждати,
Проливати свою кров, в муках умирати...
І щасливі були всі в Церкві апостольській,
Що служили Богові в покорі ангольській,
Що життя своє вели згідно по Писаннях,
Що героями були в муках і в конаннях...

**
*

Позлітались біси знову на свої наради,
Докладати, наставляти, щоб не було зради
Поміж ними в їх роботі проти Христа-Бога,
Щоб князя їх не обняла пекельна тривога!
Вельзевул сів на престолі брехні та омани,
Щоб навчити лютих бісів, як нанести рани
Християнам, слугам Божим, що правду вістили,
Що гріхів цурались завжди, що людство любили.
І почали вихвалитись хитрі біси знову,
Що підуть у Християнство сіяти обмову,
Що очернять пресвітерів неправдою злою,
Що брехню будуть ширити до земного краю;
Що очернений пресвітер не матиме впливу
На людей, що будуть мати опінію криву
Про життя його минуле та про всякі справи,
Що він гордий, себелюбний, що шукає слави;
І що люди Божу правду тоді зненавидять,
Святу Біблію покинуть і за ними підуть,

Що тоді будуть грішити усі по-старому,
А про Господа Ісуса не скажуть нікому...

**
*

Ой хвалились хитрі біси на своєму соборі,
Що духовно християни немічні та хворі,
Що це треба приписати їх хитрій роботі,
Щоб Вельзевул, демон ада, не був у турботі!
Та вони замовкли нагло, бож і злобні біси
Стали гордо вихвалитись, що вони найбільше
Наробили християнам усякої кривди,
Що християн тяжко мучать усюди і завжди...
Що лапають провідників, в'яжуть ланцюгами,
Закувають у кайдани, завдають їм рани,
Замикають до тюрми їх, мучать та вбивають,
Що грабують їхню власність, кров їх розливають...
Що християн всюди нищать, життя їх руйнують,
Забивають їхні тіла, страшенно катують,
Що це роблять їхні слуги безбожні та люті,
І жорстокі кати римські, тьмою огорнуті...
Що встановлять на майбутнє суд інквізиторський,
Щоб ним мучив дітей Божих гордий чернець римський,
Щоб не дати християнам рости та міцніти,
Щоб страждали неустанно вірні Божі діти...
Що так будуть воювати проти Християнства,
Щоб конечно наблизити його до поганства,
Щоб спасіння грішні люди у Христі не мали,
Щоб у ділах своїх грішних усі погибали...

**
*

Усі звіти бісів Вельзевул прийняв,
А потім у гніві страшно закричав:

«О ви злобні біси б'єте християн,
Та однак над ними панує Бог-Пан!
А де ви їх б'єте, там ростуть церкви,
Там множаться вірні, наші вороги,
Там віра росте їх, міцніє любов,
А вірні за правду проливають кров,
А кров свята вірних приносить плоди,
Бож нас покидають люди назавжди...
Вони йдуть до Бога на працю Його,
Щоб спасати брата бідного свого!»

«Величезну шкоду ви мені зробили,
Що Божого Сина до хреста прибили,
Бо в цьому сповнились святі пляни Божі,
Які для нас завжди шкідливі, ворожі!
Бож так Христос стався Спасителем світу,
Нас тепер Він гонить в пекельну орбіту,
Ви вчепились Його за «руку і п'яту»,
А Він знищить нашу всю справу прокляту!»

«А коли в Филипах ви Павла набили,
То хіба ж ви добро мені цим зробили?
Хоч тоді і Силу ви потурбували,
То за те в цій битві ви справу програли!
Бо сторож повірив з усім домом своїм
У Христа Ісуса! А він же був моїм
Робітником добрим! І так у Филипах
Церква та постала, що потім Павлові
Щиро помагала служити Христові,
А мене кривдити, щоб довше на світі
Мені вже не жити...»

«А потім у Римі ви Павла забили...
Цим мені клопотів багато зробили!»

Бо люди пізнали нашу злу роботу,
А також Павлову велику чесноту,
Що він Божу правду поміж людьми сів,
Бо на життя вічне твердо ся надівав,
Що його наука правду всім голосить
І благодать Божу всім людям приносить!»

«Ваша люта злоба шкоду нам зробила,
Бо людей багато до віри збудила,
Які тепер будуть на нас наступати,
Щоб пекельній справі ударів завдати!
О ні, зlobні біси, ви без нагороди
Робіть діло грішне, наносіте шкоди
Вірним християнам, що нас зневажають,
Що за всі страждання Бога прославляють!»

«А ви хитрі біси всіх перемагайте,
Фальшивих пророків ви на поміч майте,
Бо ваша робота — для мене вигода,
За яку буде вам в пеклі нагорода...»

«А тепер я прошу помочі надаліше —
Нести шкоду Церкві, та не так як ранше,
Але більш лукаво і дипломатично
Руйнувати Церкву духовно й фізично,
Щоб перемінити усе Християнство
На нове культурне модерне поганство,
Щоб остались в Церкві форми й ритуали,
А побожні люди щоб духом заснули;
Щоб вірні не жили побожно для Бога,
Щоб їх огортала смертельна тривога,
Щоб люта неправда ширилась по світі,
Щоб люди грішили як взимі, так вліті!»

•
**
*

Як Вельзевул закінчив бісів навчати,
Всі до нього з диким криком почалися пхати,
І гукали всі страшенно, злісно та завзято,
Що блукати їм без діла встидно і неварто;
Що всі підуть руйнувати діло Боже всюди,
Щоб до гріхів навернулись всі побожні люди,
Щоб Творцеві не служити, а гріху страшному,
Щоб усюди панувати сатані одному!

**
*

Дико страшно закричав демон цього світу,
Що про тіло тільки дбає і взимку і влітку,
Вельзевулові став просто увічі кричати,
По-чортівськи почав йому себе представляти:

«О я звуся **матеріалізм!** Борюсь проти духа!
Дбаю тільки про наживу, як уперта муха,
Дбаю завжди про дочасне, про тіла вигоду,
Цим найбільшу я наношу Божій Церкві шкоду!
Грішних людей, як худобу, я держу в неволі,
Однаково всіх навчаю тілесної долі,
Обіцяю всім розкоші тільки в цьому світі,
Я завзято роблю діло як взимку, так вліті!
Я всім кажу, що про душу не треба старатись,
Тільки добре їсти, пити, часто забавлятиись,
Що по смерті жить не буде ніяка людина,
Що для людей і худоби одна батьківщина!
Що вживати світа треба поки служать сили,
Що безбожно треба жити ген аж до могили,
Що не мають люди духа, тільки тіло грішне,
Що життя побожне в світі є марне та смішне!
Я навчаю і духовних про багатства дбати,
Щоб ніколи недостатків для тіла не мати,

Щоб від людей брати користь, багатства складати,
Щоб вигоду і пошану аж до смерти мати;
Щоб усе мати для тіла, тяжко не робити,
Добре їсти, гарно вбратись і часто попити
Горілочку або пива, або вина склянку,
І щоденно спочивати до ночі від ранку!»

«Ось таке життя духовних принесе нам славу,
Бо поширить між народом нашу грішну справу,
Бо всі вірні християни будуть нарікати,
Та й грішників духовні не зможуть спасати!»

«А за прикладом духовних підуть усі люди
І будуть збирать багатства, аж міри не буде,
Щоб розкішно завжди жити, тілу догоджати,
Щоб достатки і вигоди та й славу мати!»

«А на цій дорозі люди спокою не мають,
Бо закони Божі завжди всі переступають,
Бо шахрують, кривдять ближніх, щоб забагатіти,
Щоб самі мали достатки та й їхні діти!»

«І хоч знають християни науку Ісуса,
Що любов до цього світу — це грішна спокуса,
Що не скарбів цього світу треба їм шукати,
Але душі свої грішні повинні спасати;
Що пророки й апостоли були тілом бідні,
І що жили в недостатках усі їхні рідні,
Що Христос не мав що їсти, ні де відпочити,
Та одначе вони хочуть за них краще жити!»

«Я доведу до упадку великі народи,
І нанесу християнам чималої шкоди,
Бо безбожними пороблю великі держави,
Які будуть пильнувати тілесної справи!
Вони Біблію покинуть і підуть за тілом,
Та й назвуть цю систему геніяльним ділом!»

Тож велика буде користь з моєї роботи,
Щоб ніколи, Вельзевуле, ти не мав турботи!»

«О я дух матеріалізму всевладний і здібний,
Я докажу своїм чином, що я не послідній,
Я найбільше у погибель заведу народів
І нанесу Вельзевулу повно грішних плодів!»

«Я ж у Церкві апостольській мав рясні успіхи!
Де я роблю злу роботу, там не буде втіхи,
Але смуток і тривога, і погибель вчасна...
Отже, тільки моя рада є слухна та ясна!
Я ж і Димаса, і Юду, і Сапфіру знищив...
І Ананію обманця я теж не підвищив...
Я ж у Церкві апостольській збудив нарікання
На Апостолів Христових і на їх правління!»

«О я пішло в Християнство мужів легкоробів,
І навчу їх спекулянтських нечесних способів,
Щоб ставали пасторами не по Божій волі,
Щоб шукали собі в церквах щасливої долі;
Щоб робити все за гроші, хитро шахрувати,
Щоб з людей собі маєтки легко набувати,
Щоб у церквах торгувати Божими дарами,
А при тому щоб ставати гордими панами!...
Вони будуть пасторами, щоби не робити,
Щоб від людей брати користь і розкішно жити!
А такий стан у народі Бога не прославить,
Грішних людей не спасе, Церкві не прибавить
Ні пошани від людей, ні від Бога слави,
Тільки зробить успішними наші грішні справи,
Бо народи все побачать і віру покинуть,
А тоді всі дуже легко в невірі загинуть!»

«В комітетах і на з'їздах я роблю роботу,
Справу грошей ставлю завжди над духа істоту,
Щоб від людей несвідомих щедрі жертви брати

І «пасторам» легкоробам за дармо давати!
Тільки Петро з Галилеї думав по-дурному,
Що ні золота, ні срібла не треба нікому,
Він же сказав до Симона так, що чули люди:
«Нехай срібло твоє тобі на загибель буде!»

«Люди мудрі, що пізнали всю мою науку,
Люблять золото і срібло, всю грошову штуку,
З людей вміють користати, грошей набувати,
А про добро бідних людей не хочуть подбати!
Вони хочуть над народом самі владу мати,
З людей хочуть користати, грошей набувати,
І шукати собі слави, тілу догоджати,
Але людей від нещастя не вміють спасати!
Я напевно завоюю Краї і народи,
І нароблю християнам найбільшої шкоди,
Бож я дух матеріялізму могутній, жорстокий,
Тому всі мені чиніте поклони глибокі!»

**
*

Як закінчив матеріялізм себе вихваляти,
То почали інші біси страшенно кричати,
Що він сам забере славу бісовську навіки,
А вони будуть нещасні, неначе каліки!
Та висунувся наперед чорт страшного виду,
Що представляв на соборі найбільшу огиду,
І зловищо закричав перед Вельзевулом:

«Клята гордість є моїм пекельним титулом!
Цей титул є спільний наш від світу настання,
Бож над людьми горде було наше панування!...
Хоч нас скинуто із неба за горді стримління,
То одначе не замовкли всі наші хотіння —

Панувати, мати славу, величність, похвали,
Бож це наші підставові грішні ідеали!
Де я зайду між людей, там усі гордіють,
А чесноти християнські там зараз маліють!
Ми ж були на небесах, з Богом ми рівнялись,
Потім нагло із небес в пекло провалились...
Тому сіймо люту гордість поки є нагода,
Бо з гордоців прийде людству величезна шкода!»

«О я завжди чиню лихо, гріхи та незгоду,
А найбільше не щаджу я Божого народу!...
Пророчиця Миріяма гордо поступила —
З братом своїм Аароном Мойсея чернила!
Вона гордо збунтувалась проти брата свого,
І чернила-обмовляла Мойсея святого...
Тому Бог, Суддя Праведний, за Своім наказом
Кинув горду Миріяму в недугу-проказу!»

«Також Корат із Датаном гордо поступили,
Що й вони гордо-люто Мойсея судили...
Вони самі забажали гордо панувати,
Між народом гордо жити і всю славу мати!
Та не мали вони щастя, гордість провалилась,
Осудив їх Бог за злочин, земля розступилась,
Покаралась люта гордість без сварок, без бійки,
Щезли горді бунтівники із землі навіки!»

«Потім цар Уззія гордий в Господньому домі
Захотів палить кадило, та не по Законі,
На священників сердився, не слухав наказу,
Тому Бог кинув і його в страшенну проказу!»

«Потім я ледве пропхалась і між Апостолів,
В їхні серця я наклала гордих наговорів...
І почали сперечатись, хто з між них найбільший,
Хто у Царстві Божім буде поруч Христа перший!
Вони часто сперечались, спокою не мали,

А це тому, що гордині в серцях місце дали!
Та Христос тихий, покірний, виступив завзято
І прогнав мене з їх серця, як гордість прокляту!»

«Я руйную Християнство в цьому світі всюди,
А де тільки дію я, там добра не буде!
Нашим ворогом завжди смиренність-покора,
Бо де в людях вони є, там всі як дітвора,
Бог дає їм благодать, всі гріхи прощає,
І, як батько до дітей, ширу любов має,
Зберігає їх від зла та благословляє,
А в потребах і недолях Він їм помагає!»

«Тож піду я між людей гордоші ширити,
Щоб усі почали гордо у безглузді жити,
А як гордими їх зроблю, то Бог їх покине,
А тоді вони без Бога у гріхах загинуть!»

«Я спокушу всіх фальшивих діячів-пасторів,
Щоб вдягалися у ризи церковних кольорів.
Одні вдягнуться поважно у чорні жупани,
Другі візьмуть біло-жовті й червоні кафтани,
Та й голови накриють у церкві шапками
З хрестиками, кутасами та й окрасами...
Вони будуть окрашатись навіть золотими
Ланцюжками, хрестиками та й брилянтами!
І рубіни та смарагди будуть окрашати
Їхні «мітри», «пасторали» та едwabні шати,
А від цих окрас зовнішніх візьмуться титули:
«Пресвятіші», «всечесніші ксьондзи-кардинали!»

«А головний поміж ними скаже богохульно,
Що йому одному в світі назватися вільно
«Святим отцем», головою всього Християнства,
Що коритися йому повинні народи та панства!
Він заступником Христовим назве себе сміло,
А тоді піде успішно наше грішне діло,

Бо він буде величатись як «володар світу»,
А ця гордість Божій Церкві нанесе клопоту!»

«Та й інші будуть зватись, як кому вигода,
Бож титули підвищують, бо на них є мода,
Чи освіту будуть мати, чи будуть невчені,
Але титул хочуть мати і гроші в кишені!
Вони також занедбають Христову науку
І будуть себе хвалити, а не Христа муку,
І не будуть покірними для Церкви слугами,
Бо поробляться в спокусі гордими панамі!
У безглузді вони підуть гордо проти Бога,
І огорне Християнство велика тривога,
Бо гординя до упадку приведе все діло,
Тож поширюймо гординю завзято та сміло!»

«А як зайду в комітети союзні, церковні,
Вони стануть у спокусі всі гордості повні,
Члени будуть вивищатись один над одного,
А голову зненавидять, брата головного!
Кожен стане дбати про те, щоб всіх понизити,
Щоб самого тільки себе конче підвищити,
І так члени комітетів стануть горді, люті,
Усі будуть виглядати, як пави надуті!»

«Потім піду гріх ширити між усі народи,
І нароблю поміж ними партій та незгоди,
Бо негідні самозванці будуть старшувати,
Щоб для себе марну славу і користь придбати!
Кожен схоче бути «старшим», щоб інших учити,
Щоб і титул гордовитий для слави носити,
Щоб усі йому кланялись, пенсію давали,
Щоб за старшого в громаді його уважали!»

«О я скажу диригентам, музикам, хористам:
Ваша слава є найбільша, праведна і чиста!
Ви ж стаєте в домі Божім на місця високі

І співаєте чудові хваління глибокі!
Ваші співи, інструменти людей потішають!
То ж про вас люди говорять: «Як гарно співають!»
Ви є кращі за всіх членів у вашій Громаді,
Яка ген сидить пасивно на лавках позаді!
Коли б вас не було в церкві, то всі би заснули,
А спасіння грішні люди без вас би не мали!
Тому ви всі музиканти і славні хористи
Заслужили вашим ділом найбільшої чести!»

«Потім піду між управу, церковну старшину,
І всіх гордо я настрою за малу хвилину!
Тут я скажу: Ви всі славні та поважні люди!
Без вас в церкві ані трохи успіхів не буде!
Ви ж є провід! Ви вибранці! Ви тут наймудріші!
Ви повинні мати в церкві місця передніші!
Бож то вас люди признали за найрозумніших,
За достойних, чести гідних та й найздібніших!
Без вас діла не було б тут, Громада б заспала,
Безпорядки всюди були б, Церква б не встояла!
Бож ви влада є церковна і Рада найстарша!
Ваша слава в Божій Церкві є завжди найбільша!»

«Вкінці піду я в Громаду до людей бездільних
І настрою їх теж гордо, як гостей весільних!
Я всім скажу: Ви Громада, Основа й Тіло!
Ви всі робите для Бога найславніше діло!
Це ж для вас існує провід, і хор, і пресвітер.
Коли б вас не було в церкві, все пішло б на вітер!
Вам повинні всі служити і низько кланятись,
Бож і слугами для церкви старші мають зватись!
І оркестра як заграє і хор заспіває,
То Громада слухать усе перше право має!
І пресвітер має бути вам усім слугою,
А як щось не так він робить, то гонить мітлюю!
Ваші гроші, що даєте, всім допомагають,
Бо всю працю між народом лиш вони тримають!»

Тому ви всі, чесні люди, є тут найважливіші!
Вам належить вся слава й похвали найбільші!»

«Таким чином я відверну християн від Бога,
А тоді їх всіх огорне смуток і тривога,
Бо добра в церкві не буде, ні росту-поступу,
Буде вона становити гордих людей купу!
І до Господа не буде людей наvertати,
Бо не буде сили Духа, ні любови мати,
Та й правди в ній не буде, ні благословіння,
Тож буде вона хилитись до свого падіння!»

«Ось так я тобі прислужусь, князю Вельзевуле,
Щоб про мою грішну славу всі біси почули,
Щоб і тобі всі вклонились, грішну честь віддали,
Щоб ми конче в цьому світі в людях панували!»

**
**

Як закінчила гординя проекти давати,
То дух гніву почав грізно про себе казати:

«Вельзевуле! Я дух гніву найбільше пошкоджу
Християнам в їхнім житті, бо я всюди ходжу
І буваю поміж людьми по світі цілому,
Жити чесно у приязні не даю нікому!
Я заходжу в людські серця бундючно, лукаво,
І підтримую пекельну в цьому світі справу!
Я веду людей до гніву, до злості, мовчання,
Розриваю людську спільність, немов павутиння,
Розсіваю ворожнечу, пімсту буджу в людях,
Насуплюю людські лица, палю вогонь в грудях,
Друзів роблю ворогами, сусідів бунтую,
А найбільше поміж людьми пляни пімсти сную!»

«Я успіхи всюди маю, братства розганяю,
Що пошкоджу християнам — про це добре знаю!
Тож і мені дайте волю всюди працювати,
Щоб спільноти і братерства всі порозганяти!
Як зайду я в Християнство, в людях запаную,
То найкращу братню спільність порву, поруйную!
Бо всі стануть образливі, сердиті, амбітні,
Перестануть люди бути приятні, привітні,
Гнів, як хмара, всіх огорне, насупить злобою,
Навіть жінка коло мужа зробиться німою,
Любі друзі та сусіди не будуть вітатись,
А при зустрічі вдорозі будуть обминатись,
Не поглянуть одні одним ввічі милосердно,
Таким чином людське життя я в пекло оберну!
А як зайду між хористів, подам гнівну ноту,
То відразу диригентам нароблю клопоту...
Бо всі будуть ображатись, з хору виступати,
І не буде кому в хорі для Бога співати!...
А часами я заходжу і поміж пасторів,
Чиню гнів у їхніх серцях з людських наговорів,
Тоді в них немає братства, спільність завмирає,
Бо дух братньої любови в їх серцях згасає!...
Я є гнів не той священний, що зла ненавидить,
Але той, що із гордині людської походить.
Тому я працюю разом із духом гордині,
Тож піду я працювати між людьми віднині!»

Коли дух гніву закінчив грізно говорити,
Стало також **себелюбство** вмить себе хвалити,
Вельзевулові вклонилось, до нього зблизилось,
І почало по чортівськи страшенно кричати:

«Я теж буду працювати вкористь Вельзевула!
Чи ж бісовська вся громада про мене забула?!
Я ж працюю споконвіку і плоди приношу!...
Беріть мене на роботу, я благаю, прошу!
Ви без мене не будете мати плодів жадних,
Бож і я також належу до бісів хоробрих!
Перше місце я займаю у грішній роботі.
Я тримаюсь в людських серцях, як будяк при плоті!
Матеріялізм і гординя без мене не будуть
В цьому світі гріх ширити, як між люди підуть,
Бо ніхто не буде гордий, ані теж тілесний,
Як любить не буде тільки свій інтерес власний!
Тільки я їм допоможу безбожність ширити,
Коли навчу кожну душу лиш себе любити,
І про своє тіло тільки завжди вірно дбати,
Більш нікому в цьому світі добра не бажати!
Я підскажу всім народам: Що за користь з того,
Як будете ви любити щиро брата свого?
Любіть завжди тільки себе, а більше нікого,
І добра свого шукайте, але не чужого!
Любіть себе, більш нікому добра не бажайте,
Хіба тільки на язиці любов ніби майте,
Про любов кажіть, співайте, навіть і моліться,
Але ділом любіть ближніх ви й не беріться!»

«Коли стануть грішні люди всі так поступати,
Тоді ніхто милосердя не буде вже мати,
Ні співчуття, ані жалю не буде між ними,
Бо всі стануть в себелюбстві братами чужими!
Ні любови в них не буде, ні братства на ділі,
Будуть тільки марні збори в свята і в неділі,
Бідним помочі не буде, вдовиць занедбають,
Бо завзяті самолюби одну думку мають —
Здобувати все для себе, якщо тільки можна,
Щоб кишеня і комора не була порожня,
Щоб собі тільки самому завжди догоджати,
Щоб для себе всі достатки і вигоди мати!»

«А про ближніх самолюби ніколи не дбають
Про потреби їх конечні вони й не знають,
Бо не хочуть вони знати нужди свого брата,
Бо душа їх в самолюбстві жорстока, завзята!
Вони дбають лиш для себе добро здобувати,
З інших людей, якщо можна, хочуть користати,
Ні любови, ні братерства між ними немає,
Бо самолюб тільки собі завжди догоджає!»

«Отож так я буду вперто всюди працювати,
Щоб спільноти християнські всі порозбивати,
Щоб любов Христова місця між людьми не мала,
Щоб упертість самолюбства в людях панувала!»

**
*

Як скінчило самолюбство, страшний біс припхався
І так сильно закричав, аж відгук роздався:

«О, я звуся **зажерливість!**», — гукнув Вельзевулу, —
Для загибелі душ людських я теж роблю діло!
Тож Павло апостол ясно коринтян навчає,
Що зажерливість народи у загибель пхає,
Що зажерливі не будуть в Царстві Божім жити,
Бо Господь судом праведним буде їх судити!
Я піду робити діло поміж Християнство
І посію в людські серця огидне захланство!
Зажерливість людей ловить і їх заставляє
Здобувати, шахрувати і що тільки знає,
Всього більше набувати, багатства складати,
Щоб ніколи недостатків для тіла не мати,
Більше, більше, і ще більше всього здобувати
І складати, добавляти та й побільшати
Купу грошей, склад одежі, що тільки попаде,

Все без міри, понад міру, аж кінця не буде
Всім складанням земних скарбів, марної мамони,
Бо жажерливі всі летять, як на перегони,
Мати більше земних скарбів, усього без міри,
А для цього їм не треба ні Бога, ні віри,
Бо трудами і шахрайством вони все здобудуть,
А про Бога та спасіння вони призабудуть!
Зажерливі безконечно багатства складають,
Про духовне життя в Бозі ніколи не дбають,
Ні читати, ні молитись, ні Бога хвалити
Нема часу ані трошки, щоб побожно жити!
Зажерливі скупі сіють і так будуть жати,
Бо вони є скупарями, то не будуть мати
Ні любови, ні охоти ближнім послужити,
Але радше будуть людей хитренько кривдити!
У зажерливих немає ні згоди, ні мира,
Бо побожність їх фальшива та й мертва віра,
Тому будуть люту кривду всім людям чинити,
Щоб розкішно в цьому світі у достатках жити!
Мій товариш матеріалізм мені допоможе
Грабувати в Християнстві все, що святе-Боже,
А давати їм безбожне, грішне та дочасне,
Доки віра в їхніх серцях цілком не погасне!»

**
*

Як жажерливість скінчила себе вихваляти,
То дух блуду Вельзевулу почав докладати:

«І я буду Християнство гріхом утискати,
Щоб спокою вірним людям ніколи не дати!
Я способи на це маю готові і певні,
Без яких не обійдуться твої слуги ревні.
Я прислужусь грішній справі у великій мірі!

Де я зайду, там не встоять побожні у вірі!
Я подружу Християнство з цим безбожним світом,
Який буде в усіх справах для них ніби війтом,
І з'єднаю Християнство зо світським народом,
А це буде в нашу користь погибельним плодом!
Бо брататись будуть вірні з невірними всюди,
А з такого побратимства вийдуть такі люди,
Що не будуть визнавати Христової віри
І грішити будуть завжди страшенно без міри!
Тоді стануть християни світським товариством
І знівечать самі в собі Божу святість чисту,
Бо не будуть про небесне та духовне дбати,
Як зо світом безбожницьким будуть ся братати!
Тож і Яків, слуга Божий, християн навчає,
Що хто тільки з грішним світом свою дружбу має,
Той є ворогом завзятим предвічного Бога,
А це ж для всіх дітей Божих свята остоорога!
Тож я мушу щось робити проти цих наставлень,
Щоб не мали християни правильних уявлень,
Щоб зо світом подружились, немов рідні браття,
А з такої дружби вийдуть тріхи та прокляття!
І Павло апостол каже вірним дітям Божим:
«Не ходіть в ярмі ніякім зо світом ворожим!»
Тож я мушу і цей приказ гріхом знівечити,
Щоб християн з грішним світом блудом подружити!»

«А як стануть всі світськими духом і ділами,
Тоді ми з тобою, князю, будемо панамі,
Бо всі світські християни підуть проти Бога,
Аж з'явиться перед ними «широка дорога»,
А вона ж веде в погибель, хто по ній ступає,
Хто з невірним грішним світом свою дружбу має!»

«І так я тобі прислужусь, князю Вельзевуле,
Щоб про мою грішну працю всі біси почули!»

***

Всі хваління духа блуду підхопив обмовник,
Дух очернень і осуду та страшений шкідник!
Він почав завзято, ревно себе сам хвалити,
Що він може в Християнстві всі шкоди робити!

Він вигукнув:

«Вельзевуле, князю наш, я **обмовник** ревний!
Що пошкоджу християнам, я є цілком певний!
Я піду поміж народи християн чернити,
Кожну душу, яка прагне чесно з Богом жити!
Як почнуть народи світу в спокусі грішити,
То я стану перед Богом їх усіх судити,
Що вони не живуть свято, ні чесно, побожно,
Що потрібно відслати в пекло душу кожную!
Я пішлю у Християнство людей лицемірних
І очерню добрих мужів та діячів вірних,
Що вони негідні люди, що горді, лукаві,
А це значно допоможе нашій грішній справі.
Бо народ їх злегковажить, не піде за ними,
Як очернені всі будуть сплітками брудними.
А тоді любов погасне і віра послабне,
І так стане Християнство для Бога нездібне!
Бож очернений муж Божий не матиме впливу,
Як на нього всі поглянуть з погордою криво,
І не приймуть люди слова для свого спасіння,
А тоді почне ширитись духовне падіння!
Як почну я в Християнстві спокуси чинити,
То очернення та сплітки всі будуть ширити,
То на сестру, то на брата, то на диякона
Будуть люди говорити у церкві і вдома!
А найбільше їм пошкодять обмови духовних,
І тому я нагромаджу обмовників ревних,
Які будуть обмовляти достойних пасторів,
Бо найбільша для нас користь від злих наговорів!
Бож очернення та сплітки людей понижають,
Де вони стануть ширитись, там люди не мають

Ні спокою, ні любови, ні дружби святої,
Там панує всяке лихо з волі їх лихої!
Бож і з неба кликав голос: «Горе вам, народи!
Бо зійшов до вас диявол страшної шкоди!
Він жорстоко судить людей, обмовля-пльоткує,
І так діло Боже святе нівечить, руйнує!»

«О я піду в Християнство обмови ширити,
Щоб проповідь благовістя гріхом принизити,
Щоб любов в людях пригасла, віра підупала,
Щоб місія християнська успіхів не мала!»

**
*

Вмить з'явився на соборі дух злого шахрайства,
Страшно злющий, гордовитий, спекулянт крутіства,
Поклонився Вельзевулу й почав говорити,
Що він піде в Християнство шахрайство робити!
Він промовив гордовито:

«Вітай Вельзевуле!

Ще мого головного слова ви не чули!
Я найкраще можу служити тобі в світі цьому!
Що я шахрай генеральний — це ж усім відомо!
Я теж піду в Християнство злі діла робити,
Шахрувати та крутити, щоб тебе хвалити!
Мені треба не низенько, а високо бути!...
Щоб чинити колотнечу, треба владу мати!
Мені треба в Християнстві змагатись до того,
Щоб удавать перед людьми мудрого, святого!
Тоді люди мене візьмуть у провід церковний,
Там я займу перше місце, гордих плянів повний!
Я наповню всіх фальшивих діячів лукавих,
Які користи шукають і людської слави!...
Вони люблять перші місця і хвальби багато,

І шахрують між народом постійно, завзято!
Вони будуть в Християнстві шахрайства робити,
Щоб придбати собі користь і розкішно жити,
Будуть вперто шахрувати навіть в Божій справі,
Щоб свої пляни сповняти на Господній ниві!
Чесних людей будуть вони всюди зневажати,
Будуть про них злу неправду між людьми казати,
І судити та чернити будуть мужів вірних,
Щоб нанести християнам клопотів безмірних!»

«Я їх навчу шахрувати, грошей набувати,
Свої пляни, а не Божі, завзято сповняти,
Партії творити в братстві, ненависть ширити,
Беззаконня і неправду усюди чинити!»

«Я, що зможу, робить буду, щоб гроші здобути,
Щоб усюди поміж людьми перше місце мати,
Щоб не бути Божим рабом, оборонцем правди,
Але бути чимсь великим і шахраєм завжди!
Людську славу хочу мати і грошей багато,
Не робити, легко жити, шахрувать завзято,
Я шахрайством Християнству клопотів nanoшу,
В цілім світі поміж людьми, як собака, брешу!»

«Я не люблю тих мужів, що стоять за правду,
Що не коряться мені, чинять бісам кривду,
Що не хочуть шахрувати, з нами спільність мати,
Що все хочуть чесно жити, чесно працювати,
Що шахрайства ненавидять, проти нас воюють,
Наші діла і заслуги нівечать, руйнують...
І що Бог благословить їх, рятує в неволі,
Що все чинять і говорять лиш по Божій волі!»

«Таким чином я нанесу Християнству шкоди,
Бо шахрайство зауважать посторонні люди,
І не приймуть благовістя Господа Ісуса,
Як огорне їх від мене шахрайства спокуса.

Та й многі християни послабнуть у вірі,
Знеохота запанує між ними без міри,
А шахрайство буде далі гордо панувати,
Лиху славу та й гроші собі здобувати!»

**
*

Потім нагло закричала **заздрість** ненаситна:

«Вельзевуле! Я найбільше зло чинити спритна!
Я ж почала злу роботу від синів Адама!
Людське життя я все мучу, як смертельна рана!
Каїн забив брата свого з моєї причини,
Тож ця слава моя в аді повік не загине!
Я завзято скрізь працюю через всі століття,
Тож і тепер не кидайте мою славу в сміття!
Хіба ж не я спричинила смерть Божого Сина?
Я ж була до цього діла головна причина!
Я священників жидівських серця наповнила,
Проти Господа Ісуса я їх спокусила
Осудити та розп'яти на хресті Святого
За те, що Він вістив людям спасіння дорогу
До життя в братерстві, в мирі та в Божій любові,
В справедливості суспільній і в духа обнові!
Я всім кажу: Подумайте, чому мають інші
Життя ліпше, славу більшу і успіхи кращі,
І науку, і титули, і ліпшу хатину,
Та й працю кориснішу, і добру родину?!
Якщо ліпше хтось щось вміє або розуміє,
Або краще людей в церкві правди навчає,
Або славу більшу має у людській громаді, —
Для заздрости такі справи завжди на заваді!
Тож виразно Боже Слово про мене свідкує,
Що «як пекло, заздрість люта» все життя руйнує,

Розділює рідні братства, громади, родини,
Де вона робить спокуси, там добро загине,
Там любов братерська гасне, спільности немає,
Там і рідна мати дітям добра не бажає,
Там панує колотнеча, смуток і зла доля,
І духовна безконечна у гріхах неволя!»

«Отож позволь, князю пекла, і мені робити
Перешкоди християнам, щоб не могли жити
Після Божого Закону чисто, свято, вірно,
Щоб гріхи ширились завжди, всюди і безмірно,
Щоб спільнота християнська спокою не мала,
Щоб частіше в різні гріхи духовно впадала,
Щоб Біблія не ширилась до земного краю, —
Ось таких грішних успіхів я тобі бажаю!»

**
*

Як змія люта, страшенна, **ненависть** схопилась
І гукнула Вельзевулу:

«Я не впокорилась
Перед силою любови, що є в Християнстві,
Що ніколи не буває в нашім грішнім панстві!
Я воюю проти неї завзято, страшенно,
І противлюсь її діям поміж людьми вірно,
Бо любов — мій супротивник могутній, великий,
Без любови весь рід людський був би лютий-дикий!
Бож то Бог любов могутня, що нам загрожає,
Що все зло на цьому світі й нас перемагає,
Що буде Царство Боже поміж народами,
Що християн вірних робить над гріхом панами!»

«Тому треба мені вперто всюди працювати,
Щоб любові поширитись між людьми не дати,

Треба радше ворожнечу в людях розбудити,
Щоб ніхто в любові Божій не міг чесно жити!»

«А обмовник та й заздрість мені допоможуть,
Як будуть грішити всюди так як тільки можуть,
І зажерливість і гордість зо мною працюють,
Та й хитрість зі злобою нам допомагають!»

«Я піду гріхи ширити поки є нагода,
Щоб ніколи не траплялась Вельзевулу шкода,
Щоб поширилась ненависть поміж народами,
Щоб ми були в цьому світі над людьми панами!
І брат брата зненавидить і його осудить,
І життя його невинне сплітками забрудить,
Коли я буду між ними ненависть ширити,
Щоб не могли християни у любові жити!
Де я сію зло-ненависть, де працюю вірно,
Там ростуть людські злочини густо та безмірно,
Там розділення бувають і поміж братами,
І домашні одні одним стають ворогами!»

«Тож Іван у своїм Листі про мене свідкує
І найбільші всі заслуги мої критикує,
Що я ненависть безбожна, темна і фальшива,
Що робота моя в людях є страшно шкідлива!»

«О я ненависть пекельна, страшна і завзята,
Тож недармо я від Бога є повік проклята,
Я ж бунтую всі народи, війни спричиняю,
Бо ні ласки, ні любови до людей не маю!
Від ненависти злі люди зубами скрегочуть
І воєн лютих, кривавих на загибель хочуть,
Та й кров людську невинну часто проливають,
Бо мене у своїх серцях пребагато мають!»

«Як посію в людські серця ненависть і злобу,
Ворогами остаються люди аж до гробу,

І немає в них любови до сестри, до брата,
Бо ненависть є страшенно жорстока, завзята!
Там чоловік стає вовком один для одного,
І між рідними братами не знайдеш благого
Ні спокою, ні любови, ні благословіння,
Ні до Бога пресвятого спільного моління!
Там сестра сестру не любить та й облепече,
Над бідними сиротами ніхто не заплаче...
Там і рідні брати, сестри не щадять нікого, —
Ось так я доводжу людей до життя страшного!»

«Ненависть добра не бачить ні в сестри, ні в брата,
Матерей не пошанує, ні діда, ні тата,
Бо для неї весь світ чорний, зима серед літа,
Бож то я на все найкраще є глуха та сліпа!»

«Тепер тобі, Вельзевуле, поклони приношу,
І наказів працювати я благаю, прошу!
Моє діло в цілім світі ненависть ширити,
Щоб ніхто в любові Божій не міг чесно жити!»

**
*

Як ненависть закінчила поради давати,
Дух неправди вмиць з'явився й почав докладати:

«Вельзевуле, князю ада, я твій слуга бодрий!
Я брехнею володію, як вояк хоробрий!
Тож і мене на роботу бери від сьогодні,
Щоб нанести християнам страшні духа злидні!
Бо брехнею дуже легко людей обманути,
Ошукати, збунтувати, ними колотити.
Щоб це точно виконати, треба у них бути
І фальшивих верховодів серця наповнити.

Тоді брехня запанує і людей обдурить,
Діла правди поруйнує, всі порядки збурить!
Тоді люди обманливі, пасторі фальшиві
Позаходять в Християнство, лентяї лінєві,
І брехнею запанують над вірним народом,
А це буде руїнницьким заслуг моїх плодом!
Тоді чесні правдомовні, працівники вірні,
І всі чесні християни, святі та покірні,
Постраждають дуже тяжко від брехні страшної,
Від фальшивих верховодів, партії світської!»

«Я дух брехні дуже здібний людсьми колотити
І зводити простолюддя, Божих слуг гнобити.
Я найбільші діла роблю, для чорта вигоду,
Християнству я наношу найстрашнішу шкоду!
Тож Біблія, книга Божа, про мене свідкує,
Мою здібність і заслуги гостро критикує,
Що я мав своїх пророків, вісників фальшивих,
Для слуг правди і для Бога страшенно шкідливих!
Вони людей бунтували, правду фальшували,
Божих слуг каменували, в тюрму замикали,
І шукали між народом наживи та слави,
А для людей несли шкоду усі їхні справи!»

«О неправда я велика, брехня я страшенна,
Тобі князю Вельзевуле я служу щоденно,
По всім світі моя праця обняла народи
І наносить усім людям найстрашніші шкоди!
Сам Ісус Христос, Син Божий про мене свідкує,
Про успіхи мої страшні Він же пророкує,
Що настануть часи люті, події шкідливі,
Бо пророки в Християнство повходять фальшиві,
Що багатьох вони зведуть з дороги святої
І нанесуть Християнству руїни страшної!...
Тому Він напоумляє Церкву в вірі бути,
Щоб конечно брехню нашу цілком побороти!
Отож нам треба успішно в світі працювати,

Щоб християн легковірних всіх перемагати!
Нехай брехня запанує, нехай тріумфує,
Нехай нищить Християнство, Церкву хай руйнує!»

**
*

Як грім з хмари, гукнув демон до брехні страшної:
«Марш до праці в Християнство, до Церкви святої!
Ти найбільше зла наробиш за всі біси люті!
Ти царівна в цьому світі! Ти в короні злотій!
Йди трудися в усім світі у ділянці кожній,
Зводи людей, фальшуй правду в громаді побожній,
Носи вигляд правди, чести, маскуйся як можна,
Нехай видять християни, що й ти побожна!,
Навчай людей неправдиво, перекручуй правду,
Роби людям і народам клопоти та кривду,
Християнство веди завжди в люту колотнечу...
Нехай діла твої люті я всюди побачу!...
Ти доведеш Християнство до кризи страшної,
До обману і насилля, до науки злої...
Тоді буря в Християнстві повстане велика,
Братня війна запанує жорстока та дика...
Бо тоді виступлять мужі правду боронити,
Християнство пробудити, Церкву обновити!...
Викліф, Гус і Мартин Лютер, та інших багато,
Будуть правду християнську боронить завзято!
Та дух злоби схаменеться і брехню заступить,
Спалить Гуса, мужа правди, всю справу покрутить,
І побудить католицькі в Європі народи...
До воєн страшних «гуситських» проти слова правди!»

«Я тобі, неправдо люта, даю честь велику,
Бо ти робиш люте діло без шуму, без крику,

Бо брехня пролізе всюди, де живуть лиш люди,
Від неправди добра людям ніколи не буде!»

**
*

Ой пішла брехня лукава, дух неправди злої,
Наповнила людське життя для шкоди страшної,
І почала злу роботу ширити завзято,
Щоб придбати Вельзевулу славу-честь прокляту!

І з'явилися між народом пророки фальшиві
Та й почали зводять людей на дороги криві,
Вони зводять легковірних, користи шукають,
І хваляться у глупоті, що народ спасають!
А народ їх легковажить, не іде за ними,
Хоч вони себе вважають добрими, святими,
Бо народ їх добре знає, що вони фальшиві,
Що науки їх церковні є несправедливі!...

Стала брехня працювати, правду зневажати,
Чесних людей понижати та критикувати...
Правду брехня зневажає, кривдить, обмовляє,
А безглуздох честилюбців на престол саджає!
В цьому світі брехня має мільйони обманців,
Дурисвітів, ошуканців, гордих самозванців,
Які чесних людей зводять, для чорта працюють,
Проти чесних мужів вірних кляту зраду снують!...

Полюбили брехню люди, правду ж відкидають,
Христа Спаса розпинають, «варавів» приймають!
Бо тут заздрість причинилась, брехню розхвалила,
А святую Божу правду на смерть засудила!...
Брехня правду ненавидить, бо правда свята є.

Брехня в ганьбі завжди ходить. Правда славу має!
Брехню люблять лихі люди і нею шахрують...
А за правду чесні люди терплять, умирають!

Брехня скрізь панує в світі, правду зневажає,
Робить шкоду чесним людям і успіхи має!
Вона сидить на престолі кривди та омани
І наносить чесним людям в їхні серця рани!
Але прийде час відплати для брехні страшної,
Для обманців, дурисвітів, неправди гидкої.
Бог праведний, всемогутній осудить, скарає
Всю неправду і тих людей, хто її кохає!...
Тому треба схаменутись усякій людині,
Щоб з брехнею розлучитись назавжди віднині,
Щоб прийняти Божу правду і її любити,
Щоб для неї в цьому світі чесно-вірно жити!

Геть з брехнею, християни, бо брехня від чорта,
Бо вона страшно шкідлива, нічого неварта!
Ви полюбіть Божу правду, слово евангельське,
Чисте, святе благовістя Христове, ангольське!
Правда грішників спасає, людей потішає,
Нове життя дає людям, хто її приймає...
Правда Ісус, наш Спаситель, єдиний Син Божий.
Він чудовий і незмінний! Він непереможний!...
Тож любімо завжди правду і правду чинімо,
І за нею всі відважно з радістю ідімо!...
Бо лиш правда дає ласку, поміч у потребі,
І життя щасливе з Богом, радісне, як в небі!

**
*

Та ще один демон лютий гукнув Вельзевулу:

«На наради слуг темряви я з пекла прибуло!
Лицемірство я страшенне, неправди товариш!
Ой ти князю Вельзевуле немов бог говориш
Про завдання і таланти всіх колегів наших!
Я також один з між лютих робітників ваших!
Я страшенну роблю шкоду християнам всюди!
В кожній церкві служать гріху лицемірні люди!
Вони зверху ніби святі, ніби всі побожні,
Але серця їхні гидкі, нечисті, порожні!
Зверху ніби християни, ніби діти Божі,
Всередині ж повні лиха, на гроби похожі!»

«Мое діло поміж людьми видно часто-густо.
Я роботу всюди роблю не легку, не просту!
Всі народи релігійні, що Бога шукають,
Мене часто в житті своїм у практиці мають!
Вся побожність їх нещира, поверховна тільки,
Тому вони несправедні духовні каліки!
Вони зводять самих себе і своє доквілля,
Лицемірство у них діє, немов божевілля!
Усе грішне та погане у них заховане,
Лицемірством все закрите, як гниючі рани!
Зверху гарні лицеміри, побожні, праведні,
Але в серцях перед Богом злочинці негідні!»

«Лицеміри перед Богом препогані люди!
Христос грізно до них каже: «Ой горе вам буде!
Ви злочинці, братовбивці, обманці народу!
Тільки зверху ви праведні! Я судить вас буду!
Ваше серце гріхів повне й лукавства без міри,
Нема в ньому суду, правди, милосердя, віри,
Нема, нема та й не буде, де живуть лиш люди,
Лицемірні фарисеї зла наносять всюди!»

«Де в людях я запаную, там є царство наше,
Там правда місця не має в людських серцях довше!
Лиш устами лицеміри моляться, співають,
Але в серцях милосердя, ні правди не мають!
Це ж моя заслуга є в тім, що Петро апостол
Лицемірів із жидами, не йшов в правді просто.
І Варнава лицемірів з поганами разом,
Тому Павло, наш противник, докорив їм зразу!»

«О я сильне лицемірство, паную в народі,
Грішним людям до спасіння я на перешкоді!
Лицеміри — це фальшиві, неправедні люди,
Тому ніхто з них у Царстві Божому не буде!»

**
*

Немов буря, так зірвався Вельзевул з престолу
Й гукнув грізно лицемірству, що з пекла прибуло:

«Дійсно, дійсно ти найбільше пошкодиш Христові!
Дій завзято в Християнстві у вірі й любові!
Хай всі мають християни чесноти спасенні,
Та правдивих хай не мають, тільки лицемірні!
З лицемірства нам потіха, а для Христа шкода,
Тому пануй лицемірство, як у морях вода!
Йди до праці по всім світі в релігію кожну,
Руйнуй правду в людських серцях і віру побожну!
Хай всі мають вигляд правди, святости кріпкої,
Але в серцях хай держаться всі дороги злої!»

**
*

Пішов демон лицемірства в увесь світ широкий,
В людську масу, в людські серця, як потік глибокий,
Наповнив неодну душу лицемірством пекла,
Тому щирість в Християнстві поникла, померкла!
Християн багато в світі стали лицемірить,
Лицемірно стали любить, лицемірно вірить,
І моляться лицемірно, як фарисей гордий,
Неправедність свою криє, як гадюку, кожний!
Свому брату чинять кривду, брат сердечно плаче,
Лицемір стає у церкві й «молитву» лепече!...
В нього серце самолюбне, без чуття, як камінь,
І на його лепетання люди кажуть: «Амінь!»

Ой, багато лицемірних є в церквах пасторів,
Що не вірять вони в Бога, живуть з наговорів,
І не мають правди в серцях, ні любви до брата,
Бо душа їх в лицемірстві жорстока, завзята!
Вони Біблію читають, людей навчають,
Але щирої любви до брата не мають!
Вони з церков користають, робити не хочуть,
Лише стануть за катедру й неправду лепечуть!
А люд простий, несвідомий, не може збагнути,
Що лицемір носить в серці сховане, закрите
Зло до брата, ворожнечу та ненависть люту,
Що він кривду робить брату, ой кривду прокляту!

Лицеміри ділять нарід хто де народився —
На Волині, в Галичині, хто з ким одружився,
Ділять нарід, ненавидять, хто не з їх «губерні»!
Ой ви сліпі лицеміри, горді, нерозумні!
Чи ж не одна Україна? Чи не одні люди?
Чого ж ділить рідний нарід? Що вам з того буде?
Схаменіться лицеміри, схаменіться вчасно,
Щоб майбутність досягнути щасливу та ясну!...

Лицемірні християни усі схаменіться,
Залишіть неправду люту, правді поклоніться,

Щирим серцем служіть Богу, ближнього любіте,
Тоді життя буде краще, легко буде жити!...
Тоді правда вам засяє, як сонце на небі,
Бог подасть вам ласку-поміч в усякій потребі,
Грішні люди приймуть від вас слово про спасіння
І принесуть Господеві славу та хваління!...

**
**

Та ще один дух нечистий гукнув Вельзевулу:

«Я теж роблю в Християнстві препогане діло!
Моє ім'я політика, діяч цього світу!...
Я нашому Християнству найбільше клопочу!
Бо коли я зайду в церкви поміж дітей Божих,
Вмить насію в їхні серця почувань ворожих,
Бо різниці національні, партійні, расові,
Хто голосить в церкві слово та на якій мові,
Про земляцькі різні справи хто де народився,
Хто і як у Божій церкві за кого молився —
Пригадую християнам, чиню в них незгоду,
Тим наношу Божій справі величезну шкоду!
Бо тоді любов Христова в серцях охолоне,
Кожен буде любить своє, спільности не буде,
І незгоди-колотнечі по церквах повстануть,
А на діло Боже люди навіть не поглянуть!»
«Христос хоче всі народи братством поробити,
Щоб всі стали, як родина, у любові жити,
Щоб війни більш не чинили люди та народи,
Щоб ненависть-ворожнеча вийшла з життя, з моди,
Щоб на землі Боже Царство всюди панувало,
А бісовське наше панство щоб миттю пропало!»

«І коли б так всюди було, що ж було би з нами?!

Ми тоді пішли б у пропасть, як звірі до ями!
Не «князями цього світу» звали би нас люди...
О нехай же, Вельзевуле, нам цього не буде!»

«Я побуджу агресорів та імперіялістів
Вивищати свою мову, всюди з нею влізти,
Утискати іншомовних християн в народі,
А це буде в ділі Божім всім на перешкоді!
Вони будуть свою мову гордо вивищати,
А чужу будуть наріччям та жаргоном звати,
І те зло, що самі чинять, припишуть невинним,
А це буде політичним злом в церкві невинним!
Вони скажуть, що любити свою рідну мову —
«Це негарно, некультурно та й нездорово!»,
Що всім треба їхню мову в житті уживати, —
Тим вони самі й будуть політикувати! —
Що любити рідний нарід «беззаконням буде»,
А любити їхній нарід «потрібно усюди!» —
Що «різниці перед Богом в народах немає»,
Що «Бог тільки їхню мову і націю знає!...»

«Отож треба політику по церквах робити,
Треба справи політичні між ними ширити!
Націоналізм і партійність, і расові справи,
Про земляцьку приналежність та про всякі мови,
Про зв'язки різноманітні, головне про гроші,
Я згадаю християнам, як про справи Божі!»

«Таким чином я збунтую християнську масу,
І погіршень поміж членів по церквах нанесу,
А від цього елементу дух в церквах упаде,
І ширитись Божа правда між людьми не буде!»

«Тоді кожен буде своє ставити високо,
Інших буде лицемірно любить лиш про око!
Кожен схоче бути старшим, свою владу мати,
Щоби себе понад інших гордо вивищати! —

Тоді згасне любов в людях, а зло запанує,
Братню спільність поміж братством порве, поруйнує,
Всюди будуть гніви, свари, підозри, неспокій, —
Це заведе Християнство в занепад глибокий!...»

«Мое слово політичне м'яко з уст виходить,
Проте воно, як гадюка, Божим церквам шкодить!
Воно церкви розбиває, братства розганяє,
Божій справі несе шкоду, правду зневажає!...»

«Тож і тепер, Вельзевуле, я піду робити...
Політику в Християнстві я буду ширити!...
Не мечами, не дрюками і не ланцюгами,
Але людськими устами, злими язиками!...»

**
*

Дух політики закінчив, князеві вклонився,
І, як лис той хитрун дикий, кругом роздивився,
Та й зник в юрбі хитрих бісів, пішов на роботу...
Щоб нанести Християнству біди та клопоту!

Ще бунтарський відозвався біс до Вельзевула:

«Ще мене громада бісів на зборах не чула!
Я дух бунту, неспокою, в церквах завірюхи,
Я зло чиню в Християнстві за всі злобні духи!
Ті, що ранше промовляли, себе величали,
А про мене, духа бунту, вони не згадали!
Тому мушу сам про себе князеві сказати,
Що я вмію в Християнстві людей бунтувати!
Я є ворог Християнства, спокою, любови,
Уживаю поміж людьми лестивої мови,
Сію бунти, ворожнечу, повстання наношу,

Ненавиджу і руйную кожную чесну душу!
Де мене в церквах не мають вірні християни,
Там є згода, мир і спокій, там нема обмани,
Там всі дружньо роблять діло, успіхи всі мають,
Один одного в любові щиро поважають,
Роблять чесно, справедливо, все по Божій волі,
Сіють правду християнську на Божому полі,
Мають спокій і братерство, роблять Боже діло,
Тож їм шкодити потрібно завзято та сміло!»

«Я візьму людей лукавих, зайду в їхні душі,
І їм скажу обережно: «Ви теж слуги Божі!
Ви повинні в Християнстві роботу робити,
Свої пляни, свою волю по церквах чинити!»
І тоді вони, як вовки, стануть працювати,
Ворожнечу будуть сіять, усіх бунтувати,
Чернить будуть чесних мужів, старших зігнорують,
Добрі діла та порядки всюди поруйнують!
Тоді грізна колотнеча між людьми повстане,
Будуть грішити люди тяжко, неначе погани!
Запанують поміж ними свари та незгоди,
Тож успіхів у їх праці, ні добра не буде!»

«Я бунтую всі народи, старшину церковну,
Владу світську та військову, а також духовну!
Чиню бунти і в державах, а в церквах найбільше,
Проти Бога я воюю завзято, найгірше!
Чиню всюди зраду люту, сварки, колотнечі,
Маю в цьому ділі злomu успіхи та вдачі!
Бож повстання, неспокої та війни страшенні —
Це заслуги мої, князю, пекельні, щоденні!»

«І в пустині між жидами я робив роботу,
Мойсеєві часто-густо наносив туроботу...
Я ж у небі проти Бога бунтував анголів!
За те Бог скинув із неба нас з княжих престолів!»

«А тепер я по всім світі бунти викликаю,
Всі порядки Божі, людські бурю, розвертаю!
І по церквах християнських я роблю роботу,
Сію бунти, колотнечі, наношу клопоту!...»

«Отож хочу, тебе князю, вірно запевнити,
Що й далі в Християнстві я буду робити
Ворожнечі, колотнечі, бунти та незгоди,
А від цього всього лиха тобі користь буде!»

**
*

Як дух бунту вже заговк, тоді скупар, наче вовк,
Вихвалявся над усіх, аж у бісів повстав сміх!
Він князеві поклонився, хитро роздивився,
І так грізно говорив, наче б з ким сварився!

«Вельзевуле препоганий, князю дорогенький,
Я, **скупар**, хочу сказати про мій труд маленький!
Я теж шкоджу Християнству, з ним завжди воюю,
Проти Бога виступаю, християн бунтую
Не давати грошей много на потреби Божі,
Проти щедроти для Бога я є дух ворожий!
Я говорю християнам: Ви ходіть до церкви,
Там співайте і моліться, лиш не дайте жертви!
Безкоштовно все приймайте, що Бог посилає,
Кривди собі не чиніте! Бог же весь світ має!
Чого ж гроші розкидати? Коли «взяли дармо,
Дармо також віддавайте»! То ж це не намарно
Христос учням дав наказа, як іти всі мали
Голосити людям слово, щоб Христа прийняли!
Все для себе ви тримайте, прибутки ховайте,
Заробляйте грубі гроші, маєтки складайте!...
Бідним помочі не дайте! Хай всі своє мають!

Гроші легко не приходять! То ж про це всі знають!
Проповідників покиньте! Хай ідуть робити!
Книжки собі не купіть, бо ж треба платити!
І часописів не треба грішми спомагати,
Бо й часу нестаче все перечитати!
А на радіопрограми пощо витрачати
Стільки грошей і часу! Ні, не треба дати
Своїх грошей на таке світське непотребство!
Хіба ж радіо спасе бідне в гріхах людство?
То ж впочатку християни не так собі жили!
Вони радія не мали, газет не читали!
Проповідники не мали платні за роботу!
То чого ж вам спомагати усю цю голоту?!»

«І коли я так намовлю усе Християнство,
То відразу міцним стане наше в світі панство!
Бо всі стануть скупарями християни вірні,
Щоб робить собі маєтки великі, безмірні!...
А на діло Боже святе не будуть давати —
Своїх грошей Божій Церкві, бо не будуть мати
Ні любови, ні пошани до діла святого!
Вони радше будуть любить скупаря світського!
Хіба тільки одиниці з-поміж них щедріші
Давать будуть на Господню працю жертви більші!
А загал скупко давати буде гроші свої,
Бо всі стануть практикувать злі науки мої!
На колекту дадуть «нікля», а «кводра» найбільше!
Чим поменше давать будуть, тим нам буде ліпше!
Бо місійна праця Божа не буде зростати,
А тим часом грішні люди будуть погибати!
А за гроші християни будуть грішно жити,
Їсти, пити, забавляться, до кіна ходити,
Видавати будуть гроші на світську розпусту,
І зневажать Боже слово, науку пречисту!»
«Отож я нароблю лиха по світі найбільше,
Бо для нас дадуть багато, а для Бога менше

Християни своїх грошей, як в них запаную,
Як скупарством Християнство цілком завоюю!»

**
*

Та ще один дух пекельний з'явивсь на соборі
І ліниво відозвався, ніби трохи хворий:

«Я **ліни́вство**, Вельзевуле, шкідник Християнства,
Я представник передовий пекельного панства!
Я рухаюсь помаленьку, мов слимачим ходом,
Християни теж ліниві за моїм поводом!...
Як зайду я в Християнство, в церквах запаную,
То всю працю поміж ними здержую, гальмую!
Я їм кажу не спішитись, бо часу доволі,
Все робити помаленьку, неначе в неволі,
До церков іти ліниво, спізнятися часто,
Біблій дома не читати, спати часто-густо,
Не молитися горливо, Христа не приймати,
Відкладати все на «завтра», з усім почекати!»

«Я пасторів теж навчаю в праці не спішитись,
Дома Біблій не читати, не завжди молитись,
Проповіді говорити теж без підготовки,
До людей не заходити, бо люди, як вовки,
Часом виженуть із хати, або зневажають,
А прийняти Божу правду вони не бажають!...
Тому краще дармувати, сидіти спокійно,
Жить ліниво, безтурботно та й безнадійно,
Не спішитися в нічому, все робить помалу,
Щоб ліни́вство, як зараза, скрізь запанувало!»

«Я навчаю і хористів не дбати про співи,
Не ходити на науку, щоб співать не вміли,

А як підуть, то все пізно, щоб довго не бути,
І співать будуть ліниво так, що ледве чути!»

«Люди всі будуть ліниві на спільну молитву,
Тож програють християни з Вельзевулом битву,
Тоді будуть завмирати, як риби на суші...
На молитві в церкві буде дві або три душі!»

«Таким чином я доведу церкви до упадку...
Тоді діло грішне в світі піде швидко, гладко!
Бо ліниве Християнство збідніє духовно,
І буде по всьому світі безбожництва повно!»

«Ось так, князю Вельзевуле, я роблю роботу,
Щоб Христові в Його Царство нанести клопоту,
Щоб народи не спаслися, Христа не прийняли,
Щоб ми конче в цьому світі завжди панували!»

**
**

Пляни бісів Вельзевула гордістю надули,
І він гукнув на все пекло, щоб біси почули:

«Сили ада поклоніться оцим моїм слугам,
Що стоять тут всі юрбою коло мене кругом,
Що допіро промовляли злочинні промовці,
Що й розум клятий мають у хитрій головці,
Що пляни вже поробили грішної роботи,
Щоб чинити в Християнстві біду та клопоти!»

«Матеріалізм і гординя — це завзяті друзі!
Я підвищу їх у пеклі по їхній заслuzі!
Хитрі біси завжди роблять велику роботу!
Та й брехня зі злобою нанесуть клопоту

Християнам по всім світі від краю до краю,
Щоб закрити їм дорогу до святого раю,
Щоб грішити проти Бога та й брата свого,
Щоб не було поміж ними спокою благого!»

«Зажерливість і ненависть для пекла вигоди
Понаносять християнам найбільшої шкоди!...
Під їх впливом многі люди відступлять від Бога,
А тоді в вічну загибель буде їх дорога...»

«Та й інші біси люті, що тут промовляли,
Будуть царство ширить наше так, як плянували,
Вони будуть мені вірні, про це певно знаю,
Тому всіх вас на роботу в людство посилаю!»

«Наші пляни є готові всіх людей згубити,
Але Христос, їх Спаситель, не дає нам жити!
Він спасає людей грішних з нашої неволі
І веде їх в життя вічне до кращої долі!...»

«Тому всі ходім робити прокляту роботу,
Щоб нанести християнам смутку та клопоту,
Щоб у пеклі нам не бути вічними рабами,
Але щоб бути в цьому світі гордими князями!»

«Ви ж ідіть у людську масу спокуси ширити,
Щоб ніхто на цьому світі не міг чесно жити,
Чиніть згіршення, спокуси та гріхи в народі,
Щоб безбожність і невірство були завжди в моді!
Але будьте обережні у вашій роботі,
Як підете зло ширити по цілому світі,
Бо віруючі християни — це могутня сила!
Їх ще жадна наша сила цілком не зломила!
Їхня віра впокоряє світ грішний великий,
Що проти них виступає, як буревій дикий!
В них Христове благовістя для спасіння сила,
Яка в многих людських серцях і нас побідила!»

А в молитві вони завжди панами над нами,
Та й Бог святий могутній буває між ними,
Він напевно наше царство поб'є, переможе,
Хоч ми військо є пекельне, завзяте, вороже!
І меч гострий вони мають, святе Слово Боже,
Що проти нас є рішуче, противне, вороже!
Тож потрібно обережно до них підходити,
Вигляд ангола святого треба нам носити!
Якщо будем виступати, немов льви ричучі,
То сподіймось цілком певно і проти нас бучі!
Тому краще наші слуги нехай виглядають
Ніби вірні слуги Божі, що правду звіщають!
Тільки так ми всі повинні до них наближатись,
Але плянів наших грішних не треба цуратись!
Тому будьте обережні, всі пекельні слуги,
Удавайте лицемірно, що ви людські друзі!»

«Християни люблять Бога і один одного,
І бажають собі завжди спокою благого,
Вони гріхів ненавидять і ними гидують,
І проти нас виступають, як тільки зачують,
Що між ними слуги ада щось хочуть робити,
Послабляти Боже діло, неправду ширити,
Тоді дружньо виступають, як військо Христове,
Яке нас перемагати є завжди готове!
Отож будьте обережні і не виявляйтесь,
З вашим виглядом поганим ви між них не пхайтесь,
Але радше носіть вигляд ангола святого,
То будете мати до них відкриту дорогу!»

«Я також буду робити шкідливу роботу,
Щоб нанести всім народам біди та клопоту,
Щоб народи грішно жили в духовній неволі,
Щоб людство не дочекалось щасливої долі!
Я пішлю у Християнство духа цього світу
І заведу духовних в політичну орбіту...
Там вони не побудують святе Царство Боже,

Бо стояти будуть твердо за діло вороже,
Щоб імперії ширились, краї здобували,
Щоб достатки всі для тіла та й славу мали,
Щоб жорстоко панувати, народи гнобити,
Щоб розкоші в світі мати і вигідно жити.

«Тоді в церквах дух упаде віри і любови,
І не будуть церкви рости, бо будуть обмови,
Життя доброго не буде, ні росту, поступу,
Бо натворять люди лиха та й гріхів купу!»

«Я ж, як лев ричучий в лісі, завзятий противник
Християнства, Бога, правди! Я страшний безбожник!
Я ж воюю проти Бога і Слова Святого!
Я шукаю собі царства грішного світського!
Я намовлю лихих людей спокуси ширити,
Щоб в любові християни не могли всі жити,
Щоб шукали всюди собі користи марної,
Щоб довели Християнство до кризи страшної!»

«І будуть люди боротись підступно, лукаво,
Лицемірно будуть жити і вчити фальшиво,
І не буде тоді братства вірного, святого,
Бо всі будуть величатись один над одного!
Проти Біблії святої будуть виступати,
Всю неправду модернізму на неї казати,
Що вона не є надхнена книга божественна,
Але така собі проста, звичайна, буденна!»

«Як покинуть християни цю Господню книгу,
Тоді ніде вже не буде духовного здвигу,
Але застій і мертвота буде поміж ними,
Бо всі будуть вихвалитись догмами марними!»

«Отож треба цього діла всім нам пильнувати,
Щоб на Біблію святую неправду казати,
Щоб чернити всю науку, що з неї походить,

Бож то вона в грішнім ділі нам найбільше шкодить!
Вона строго є противна нашим ділам всюди,
Тому її поважають всі побожні люди!
Вона служить за основу християнам вірним
І є світлом Божій Церкві, багатством безмірним!
Ми неправдою постійно Біблію вдаряймо
І ширитись між народом ми її не даймо,
Говорімо всім народам, що вона шкідлива,
Що наука її в житті ніяк неможлива!
Кажім людям, що Біблія — це книги жидівські,
Що вона є неправдива, вигадки попівські,
Що вона є пережита, незгідна в науці, —
І багато-хто повірить нашій хитрій штуці!»

«Я намовлю людей світських, славних науковців,
Винахідників модерних і вчених промовців
Видумувати нуклеарну найстрашнішу зброю,
Щоб знищити нею людство і Церкву святу!»

«Я побуджу всіх безбожних вождів-диктаторів
Та й речників впливових всенародніх зборів
Вести людство в колотнечу, в ненависть страшную,
Бож то я, князь світу цього, над ними паную!»

«Я заведу всі народи до надій непевних,
До боротьби і насилля та й змагань ревних,
А там далі страшні війни і обман великий
Заведуть людство безбожне у стан лютий, дикий!
Бо культура християнська і мораль упаде,
А тоді правди в нікого, ні чести не буде,
Бо людство під нашим впливом страшно подичіє,
А тоді демонська влада над ним запанує!...»

**
*

Так минали тисячріччя, біси працювали,
Відпочинку грішним людям ніколи не дали,
Воювали проти Бога хитрими ділами
І були у цьому світі гордими князями!
Вони людей підманули всі гріхи чинити,
Благовістя не приймати і безбожно жити,
В добрих ділах перешкоди й труднощі робили,
А хто їх слухав покірно, тих вони хвалили!
І думали грішні люди, що чорт запанує,
Що він знищить Християнство, святих помордує,
Бож насправді піддавались народи чортові,
Які були у спокусі грішити готові!
Беззаконня поширилось, віра занепала,
Християнство поділилось, любов охолола,
І модернізм став ширитись та духа вбивати,
Антихрист почав прилюдно Бога зневажати!
Матеріялізм та егоїзм людство обхопили,
Із завзяттям страшні війни між людьми ширили,
І ніхто не міг нещасних людей врятувати,
Бо Вельзевул почав справді всюди панувати!
Та одначе Божа Церква духом не впадала,
Слово Боже зберігала і Бога благала
Про побіду над бісами, правди ворогами,
Щоб стояти в святій вірі поки світа стане!
Бож прийде час всім народам діла закінчити,
Прийде Христос усі справи людські осудити,
Тоді царство Вельзевула задрижить, упаде,
А рятунку грішним людям, ні бісам не буде!
Тоді біси і пророки фальшиві загинуть...
А народи вірні Богу до Христа полинуть...
А Вельзевул, демон ада з усім провалиться,
В страшнім озері огнянім повік опиниться...
Людська воля перестане у злі панувати.
Горді люди вже не будуть себе розславляти.
Все нечисте, грішне, злобне загине-пропаде.
І гордитись у безглузді вже ніхто не буде!
Тоді Сам Бог буде в славі і праведні люди.

Гріха, горя, ані спокус, ні бісів не буде.
Тоді Церква вірна Богу у славі засяє...
А коли це все настане, про це Сам Бог знає!

**
*

ЕПІЛОГ

А тепер для всього братства слово напомину
До братерської любови, до братнього чину:
Зупинітесь-схаменітесь на вашій дорозі...
І пізнайте самих себе, чи ви є у Бозі?
Чи братерство є між вами? Чи нема різниці?
Чи ви справді є подібні до цвітів китиці?
Бо братерство справедливе різниці не робить
І не дивиться на справу, хто звідки походить?!
Чи ти з Волині походиш, чи з Полісся, брате,
Ти повине з усім братством щирв спільність мати!
Україна наша рідна не роздільна Ненька,
То чому ж у нас незгоди і любов марненька?!
Галичанина любіте та й наддніпрянца,
І з любов'ю приймайте брата буковинця!
З Закарпаття наші браття також дружать з нами!
Тож єднаймося всі дружньо і будьмо братами!...

Розділення і незгоди поміж братством рідним
Є найбільшим злом між нами, злочином незмірним!
В Україні наші браття всі тяжко страждають...
Та одначе братню спільність вони в Христі мають!
Там розділень поміж братством правдивим немає,
Кожен щиро брата свого любить, поважає!
Там усі тяжко страждають, свободи не мають,
Або в джунглях у Сибірі сльози проливають...
То чого ж вам тут ділитись в чужині далекій?

Чи ж розділення приносять поміж братство спокій?
Чи ж руїну не приносять, смутки та незгоди?
Чи ж не згіршення приймають посторонні люди?

Якщо всі не схаменетесь, щоб в одності жити,
Якщо вперто рідне братство будете ділити,
То руїну всі пожнете, мої любі браття,
Бо незгоди між братами приносять прокляття!

Краще станьмо всі в молитві Господа просити,
Щоб у згоді та в любові могли ми всі жити,
Щоб розділень поміж нами ніяких не було,
Щоб про нашу братню одність все братство почуло!

За науками неправди ви не подавайтесь...
Про чужих діячів різних ви й не питайтесь,
Бо чужинці нам не друзі, лиха нам бажають,
Заберуть від нас дарунки і нас обмовляють!

Краще своїх мужів чесних треба поважати
І на працю між народом з любов'ю приймати,
Бо свої брати найліпші, словом рідним служать,
Вони з вами у любові найвірніше дружать!

В ділі Божім матеріяльних цілей не шукайте.
Ви за прикладом Христовим усі поступайте.
Матеріяльне все дочасне, братства розбиває.
Той лукавий, хто у церкві користи шукає!

Ми шукаймо людей наших, заблудших від Бога.
На життя наше дочасне прийде допомога...
Порятуймо всіх упавших, страдників нещасних.
Царства Божого шукаймо, не користей власних!

Гроші Юду погубили... Сапфіру убили...
І Ананій через гроші пішов до могили...

Нагорода наша в Бога, краща понад гроші,
Нас чекає Божа слава і вінці хороші!...

Отож будьмо вірні Богу, надіймось на Нього,
У потребі Він подасть нам щедру допомогу,
Він же дає хліб, одержу і вічне спасіння!
Тож приносимо Йому завжди славу та хваління!

Будьмо вірні Господеві, бож Він є нам вірний,
У любові безконечній, отцівській, безмірній
Помагає нам щоденно, від зла заступає,
І ласкаво в житті нашім нас благословляє!

Хай же слава буде Йому, предвічному Богу,
За дари Його небесні, за всю допомогу,
За спасіння й життя вічне в Господі Ісусі,
Слава Отцю й Сину Його у Святому Дусі!

А м і н ь !

**
*

Ой багато вороженьків має Християнство,
Усі біси, гріхи людські, все чортове панство
Виступає проти нього, як градова хмара,
Як татарва люта-дика, поганська невіра!

Та Божого Християнства ніхто не звоює!
Цю твердиню віри, правди Сам Христос буде!
Християнство — Божа сила, могутня і певна,
Виступати проти нього — це війна даремна!

Перемогло Християнство вороженьків лютих,
Царів, князів, лютих катів, злобою надутих...
Воно далі переможе все чортове панство...
Але впаде і не встане ложне християнство!

ЗАКІНЧЕННЯ

Мої любі Читачі, в вірі трудящі,
Прийміть побажання від мене найкращі:
Хай ця книжка буде вам усім в науку,
Щоб з духами злими не входить у злуку;
Щоб біси пекельні місця в вас не мали,
Про їхню роботу щоб ви добре знали,
Щоб ласка Господня з вами пробувала,
Від духів лукавих щоб вас зберігала!

Поширіть цю книжку між нашим народом,
А це буде добрим християнським плодом
На славу Ісуса та Його науки
За всі невимовні на Голгофі муки!

І не критикуйте ви цієї книжки,
Хоч вона простенька і загостра трошки,
Одначе ви правду в ній щиру знайдете,
Як тільки уважно читати будете...

К і н е ц ь !

